

«19 Mayıs Gençlik ve Spor bayramı kutlandı» —Gazeteler—

— Paşam, bugün sağ olsaydınız ne yapardınız?..
— Yeniden Samsun'a çıkardım!

MİLYON TL.

1600
1500
1400
1300
1200
1100
1000
900
800
700
600
500
400
300
200
100

DAİMA ARTAN BİR TEVECCÜH...

1962 yılı sonunda İş Bankasına yatırılan paraların yekûnu 2,5 Milyar lirayı aştı... İş Bankasına emanet edilen tasarrufların tutarı ise, memleketimizde hiç bir bankanın erişemediği bir seviyeye ulaşmış, 1 Milyar 612 Milyon lirayı bulmuştur. Büyük bir hızla gelişen bu rakamlar, Türkiye İŞ Bankasına karşı gösterilen itimat ve teveccühün en kat'i delilidir. *İŞ Bankası, kadirşinas halkımıza teşekkürler eder.*

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962

(İş Bankasındaki Tasarruf Mevduatı Grafiği)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ : Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ : Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden : **Kadri Yurdatap**
Dizildiği ve basıldığı yer : **Akbaba Matbaası**
Kapak baskısı : **Şaka Matbaası**
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 95
23 Mayıs 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Başbakanın basın defilesi!

Sayın İnönü, Bayramda İstanbul'a gelemedi: Sevimli torunları kızamık olmuşlar... Üzülecek şey değil, sayılı çocuk hastalıklarıdır bunlar... Ama serde büyük babalık var ve sayın Paşamız, politikada bilmem ama, evinde çok babadır!

Bu yüzden geciken İstanbul yolculuğunu geçen hafta yaptı. Hem de biri Taşlık'taki köşkünde özel, biri Gazeteciler Cemiyetinde genel iki basın toplantısı ile...

Biz, ikisinde de bulunmadık. Gitmeye tenezzül etmediğimiz için değil, Sayın Başbakan çağırmaya tenezzül etmediği için...

Hemen söyleyim: Birincisi hiç doğru değildir bunların. Gazetecileri ikiye bölüp, bir kısmını devlethanelerine çağırılmaya lâyık hatırlı dostlar, bir kısmını demeçlerle savulacak sıradan kişiler diye bölmek, Millî Şefliğe uysa bile Paşa Demokrasisine yakışmaz!

Bir şeye dikkat ediyorum: Sayın İnönü ara sıra Menderesleşiyor! O da bir gün kızdığı gazetecileri, toplantılarına çağırmamakla cezalandırırdı aklınca... Falih Rıfkı'lar, Nadir Nadi'ler, Ahmet Emin'ler, Safa Kılıçlıoğlu'ları, ben, kendisinden başka kimsenin aldırış etmediği bu cezaya sık sık uğrardık!

Şimdi, gün görmüş İsmet Paşa'nın, o sonradan görmüş Menderes nöbetlerine düşmesi, sahiden üzülünecek şeydir.

Mizah edebiyatının ne kadar ciddi, ne kadar önemli bir sanat olduğunu, bana ilk söyleyen devlet adamı muhterem İnönü'dür dersem hiç şaşmayınız.

Otuz yılın gerisinde kalmış bir hâtıramı açayım size: Bir inanmış adam, bir idealist adam vardı İsmet Paşa kabinesinde: Adliye Vekili Mahmut Esat Bozkurt.

Avukat Haydar Rifat'la kapıştığı talihsiz bir kavgada, ben, kalemimle Bozkurt'un yanındaydım. İşte o günlerde, beni Başbakanlıkta taşkın bir sevgiyle kucaklayan Başbakan, birbirinden güzel sözlerle mizah sanatını överken şu canlı tarifi yapmıştı:

— Nükte, Diyarbakır çıbanı gibidir. Yapıştığı yüzden ölünceye kadar çıkmaz!

İnönü'nün Gazeteciler Cemiyetinde sorulara verdiği cevapları okuduk. Keşke Sayın Başbakan, basın toplantısına çağırmadığı bizi, demecini okumak acısından da kurtarmanın bir yolunu bulsaydı! Son aylarda, ikinci çocukluk yaşına girmenin hazin saflığı içinde — Kendisini bilmem ama — başkalarını gül pembe bir iyimserlik edebiyatı ile avutmaya çalışan paşamız, yine o üslûp ile konuşmuş.

Kalkınmada, iç finansman mı?.. İşte tahminleri aşan mahsul bolluğu!

Ya tahminleri aşan sel felâketleri?.. Ya tahminleri aşan Krom buhranı?.. Ya tahminleri aşan mavi küf felâketi?..

Konya ovasının tahminleri aşan buğdayı ile mi tahminleri aşan felâketleri atlayıp kalkınma plânını besleyeceğiz?..

Beş yıllık plânın, yerli undan yapacağımız buğday ekmeği ile doyacağına, büyüyeceğine, boy atacağına hangi iktisat doktorumuz inanır acaba?.. Bu kuru ekmeğe, dünyamızı değil ahretimizi imar için Hacılara dağıttığımız Benelüx katığını sürsek bile!

İstanbul'un trafik dâvası mı?.. Sayın İnönü, kırk yıldır çıkmadığı sınır dışında, bu sıkıntıyı çekmeyen memleket kalmadığını söyleyerek kulaktan dolma bir kehanetle bu meseleyi de rahatça hallediveriyor!

Hele muhalefet yıllarındaki Amasya nutkunu, «Yabancı sermaye» yerine «Yabancı yardım» denmesinden faydalanarak: «Ben, o konuşmamda elma bahçelerinden bahsetmiştim. Siz elma ile armudu karıştırıyorsunuz» diye bir manav nüktesi ile kolayca atlatıvermesine, dilsiz basınımızdan utanarak şaştım.

Sayın İnönü, masal Sultanını hayal ipeklerine sararak sokağa çıplak çıkaran terzi hüneri ile, bütün soruları gözle görülmez, elle tutulmaz hayal kumaşlarına bürüyerek bir basın defilesi yapmıştır... Tebrik ederim Paşamızı.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Anneler günü kutlandı. (Gazeteler)

— Anneeee!..

YULAR

Orhan Kemâl

Dün akşam bir arkadaşla hamama gitmiştik. Hamam ücretleri yükseleliberi hamamlardaki eski kalabalık hayli seyrekleşmiş olacak. Bizim gittiğimiz hamamda in cin top oynuyordu.

Keselendik, yıkandık. Bu arada, birlikte götürdüğümüz portakalları yiyelim dedik. Soyduk kabuklarını, yedik. Yedik a, kabuğunu, çekirdeklerini nereye atalım? Görünürlerde çöplerin atılması için herhangi uygun bir teneke filân yok. Kurnanın yanına suçlu suçlu bıraktık. Gerçi avuç dolusu para veriyorduk. Hamamın temizliğine bakanlar, öteki kir, pas, çöplerle birlikte bunları da kaldırır, bir yerlere atarlardı herhalde ama, hayır, kurnanın oraya bırakmak hoş değil gibime gelmiş, davranışım içime sinmemişti.

Neyse.. Havlular geldi, büründük. Tam çıkarken, arkadan kalın, hırslı, hattâ hınçlı bir ses:

— Heeey, medeniyetsizler!

Durduk. Bir kıyada birini keselemekte olan, kocaman elli, kollu, ayaklı genç irisi bir tellâk. Akşamdanberi kimbilir kaç kişiyi keselemekten anası ağlamış olmalıydı. Alı al, moru mor bağırıp duruyor, öfkeli sesi hamamın buğulu sıcak havasında gümbürdese bile, ne dediği anlaşılmıyordu.

Yanına gittim:

— Ne diyorsun?

Hep o kibrit alevi görmüş ispirto parlamasıyla:

— Anayın dini! dedi. Ne diyormuşsum. Potakalı ziftlendiniz de kabıklarını ne demiye alıp götürmüyorsunuz? Bubanızın eşşeği mi var?

Kabukları kurna dibine bırakmış olmanın zaten silinmemiş utancı, kocaman elli ayaklı bu genç adamın öfkesi hoşuma gitmişti. Demek demokrasi kendini göstermiş, halka inmiş, yayılmış, halkımızın huyu olmuştur! Böyleyse ne âlâydı. Milletçe adam olmanın yoluna girmiştik. Öyle ya, bundan sonra halkımız her türlü yanlış, aykırı davranış karşısında dikilecek, miting, ya da sessiz yürüyüş yapmasa bile, haksızlığı yapan Başbakan bile olsa yüzüne vuruverecekti.

Sevinmiştim, ne olursa olsun sevinmiştim ama, acaba öyle mi? Acaba yanılmıyor muyum diyen yanım da büsbütün silinmiyordu.

Kendime, fakir fıkaranın çoğunluk birlikte çuvala girmekten sakındığı biri, bir koca göbekli edası vererek, hattâ ellerimi peştemaldan çıkarıp arkama koyarak sordum:

— Senin adın ne bakim?

Hâlâ öfke içinde:

— Sana ne? dedi. Adımı nidecen?

Kanı beynine sıçramış hep o koca göbekli çalımıyla bağırdım:

— Kalk ayağa!

Demokrasiyi hazmetmişlikten gelen medenî cesaret, az önceki öfke filân hak getire. Şıp, kalktı.

— Vaziyet al!

Aldı.

— Adın ne?

— Yonuz.

— Nerelisin?

Sağına baktı, soluna baktı:

— Suvazın koylüğünden..

— Tahsilin ne?

— Efendim?

— Tahsilin!

Şaşkınlıkla güldü, korkuyla ciddileşti.

— Niçin cevap vermiyorsun? Liseyi bitirdin mi meselâ?

Cık yaptı.

— Ortayı?

Gene cık.

— İlki?

İçini dertli dertli çekti, boynunu büktü, nerdeyse ağlıyacaktı. Kolu kanadı kırılmıştı sanki.

— Bağışla beğem, dedi. Bilemedim!

— Neyi bilemedin?

— Zâtinizi!

— Ben sana bilemedimi gösteririm. Liseyi, ortayı, hele ilki bile bitireme, sonra da bana medeniyetsiz de, peki..

Hırsla döndüm. Ardımdan yalvarıyordu:

— Bağışla beğem, vallaha bağışla. Dilim kopaydı da dimez olaydım. Vallaha, billâha, tillâha itten pişmanım beğem, bağışla!

Arkadaş güldüğünü belli etmemek için gitmişti.

Koca göbekliliğimin son darbesini vurdum:

— Giyinmeğe gidiyorum, gel, beni gör!

Portakal kabuklarını elimden saygıyla aldı.

Çıktım.

Arkadaş gülmekten katılıyordu. Giyindik. Fakir fıkaranın nedense ürktüğü kravatlarımızı taktık. Birden baktım, soyunma odasının aynasında o. Gelmiş, kapının önünde, ellerini ovalıyarak suçlu suçlu dolaşıyor. Gel, beni gör demiştim ya.. hele kravatımı da bağladığıma göre, demek gerçekten efendinin biriydim, belki de iri bir memur!

Kapıya hırsla döndüm:

— Gel buraya!

Yılgın, ürkek, geldi.

— Ne yaptın portakal kabuklarını?

— Attım, dedi.

— Neee???

— Attım beğem.

— Nereye?

— Çöplüğe.

— Portakal kabukları çöplüğe atılır mı lan?

«Ya nereye atılır?» filân demedi:

— Cahallığıma say beğem, bilemedim...

— Git, al getir!

Koştu.

Arkadaş makaraları koyuvermişti:

— Bırak fıkarayı birader, dedi. Yeter üzdüğün!

Yunus gittiği gibi, elinde portakal kabukları, geldi. Bunun uyumsuzluğunu anlamış görünüyordu ya, ne yapsın? Karşısında okumuş, üstelik kravatlı biri vardı. Kalemimi çıkarıp, hamama kocaman bir ceza yazabilirdim. O zaman tamamdı artık hamamcıyla.

Gülüverdim.

O da güldü.

— Ben neciyim?

— Zâtiniz mi?

— Hayır ben!

— Estafurullah..

— Niye?

— Zâtiniz mâmürsünüz!

— Ne memuru?

— Bi mâmürsünüz a, çıharamadım ne mâmürü olduğunuzu...

— Değilim, dedim.

Şaştı, beni gözden geçirdi:

— Değel misiniz?

— Değilim.

İyi ama boynumdaki kravat neyin nesiydi ya? Sonra kalabalık ağzım, alımım, çalımım. Şehir uşağının düzenine düzen yetmezdi. En iyisi sıkı tutmalıydı ağzını.

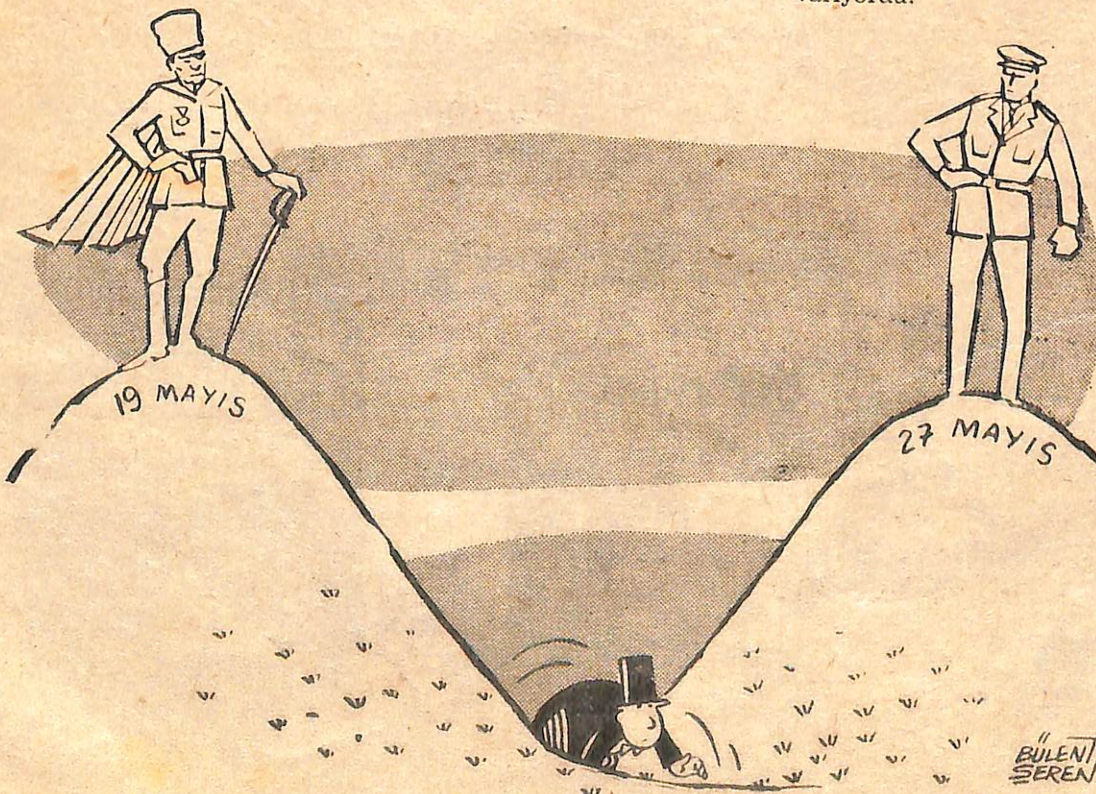
Gene de şaşkınlıkla gülüverdi.

— Niye güldün?

— Mâmür deelim didiniz de...

— Vallahi değilim, şerefsiz namussuzum ki değilim ha!

Elinde portakal kabukları,

Mevsim haşaratından: Mayıs Böceği!

Başlayın!

— Sigarayı çok özledim.. Ama doktor izin vermiyor... Ne dersiniz, yeniden başlayım mı?

Salondaki gazetecilerden biri:

— Başlayın Paşam, dedi, başlayın...

— Bu yaştan sonra olur mu?..

— Neden olmasın paşam?.. Yeniden Başbakanlığa başladıktan sonra!..

inanamıyordu. Ağzımın kalabalıklığı, kravatım...

Başladım onun şivesiyle konuşmağa:

— Dimek sen de bizim Suvaz'dansın?

Gözleri parladı:

— Sen de mi Suvaz'lısın yonsa?

— Bak hele bak..

— İçinden mi, koylüğünden mi?

— Köylüğünden.

Heyecanlandı:

— Hangı koyden?

Attım:

— Karagolden!

Para bulmuşçasına sevindi:

— Ben de Suşârından olurum. Dimek Karagolden, mâcir koyunden oluyon? Yonsa sen de mâcir mucur musun?

— Ne sayarsan say.

— O boynundaki ne ya?

— Eh işte.

— Ne iş gorüyon?

— Yapılarda amele çavışlığı ediyom..

Çevresine sevinçle baktı, gözüne ilişen hemşerisine seslendi:

— Mıstık laan, gel hele!

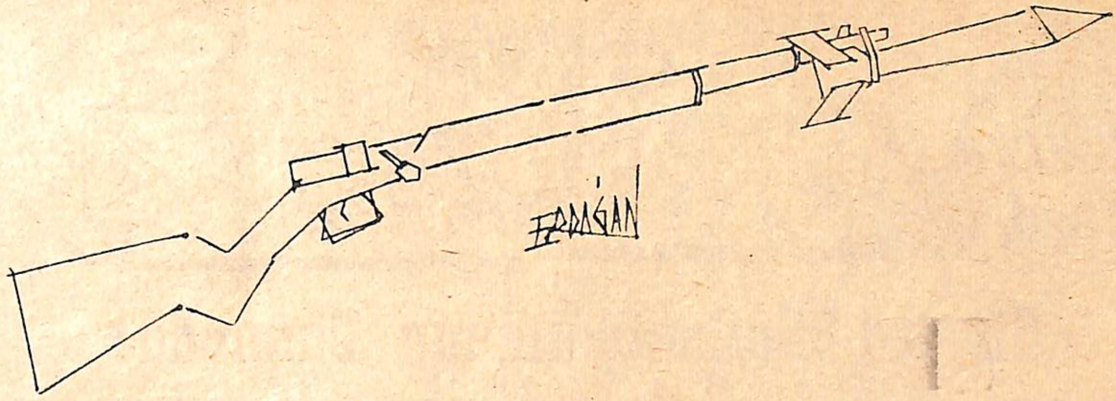
Kendi gibi iri yarı bir başka genç irisi geldi. Bizimki:

— Beri bah, dedi. Bu var ya bu? Bu da bizim oralıymış...

Beriki inanmamışçasına beni süzerken, o pekiştirdi:

— Vallaha bizim oralı lan, yularına bahma, inşaatlarda ameliye çavışlığı ediyormuş!

Orhan Kemâl

Yazısız

PAZARTESİ:

Yassıada Başsavcısı Ömer Altay Egesel'in bir ağabeysi varmış: Feridun Egesel...

Bir meşhuuur Egesel, bir meçhuuul Egesel!

Şimdi büyük Egesel, Son Havadis'te küçük Egesel'i anlatmaya başladı... Ama ne anlatış, ama ne anlatış!

Politikadan bir daha korktum, politikadan bir daha iğrendim, politikadan bir daha utandım!.. Tevekkeli Şair Eşref:

Kardeşi kardeşten ettin, vâlideyi evlâttan,
Ey siyaset söyle: Farkın var mıdır cellâttan?

dememiş...

SALI:

İstanbul'da dört camiin kıblesi yanlışmış!

Haaa, ilimde, fende, sanatta bir türlü doğru yolu tutamayışımıza hiç şaşmayalım artık: günde beş kere el bağlayıp Tanrıya bile yanlış yöneldikten sonra...

ÇARŞAMBA:

1961 seçimzedelerinden C.H.P. adayı Nuri Ciritoğlu şimdi neredeymiş biliyor musunuz?

Ankara'da mı?.. Değil! İstanbul'da mı?.. Değil! İzmir'de mi?.. Değil!.. Bütün Türkiye haritasını, Diyojen'in feneri ile arasanız üstadı bulamazsınız.

Efendim, meşhur Ata sözümüzdür: «Allah bir kapıyı kaparsa birini açar» derler... Ciritoğlu da mebus seçilemedi ama, Ankara Ticaret Odasına füc'eten Başkan seçildi!

Şimdi Meksika'da imişler.. Oradan Japonya'ya gideceklermiş.. Oradan?..

Artık soyadlarının verdiği fırsattan faydalanarak sayın Ciritoğlu yer yüzünde cirit atacak demektir!

PERŞEMBE:

A.P. Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala kurban bayramında Çanakkale üzerinden Bandırma'ya gelince, Parti lokalinde vatandaşlarla şöyle bir konuşma yapmış:

— Biz kafatasçı değiliz!

Malûm, malûm.. Kendilerinin ne tasla, ne kafa ile hiç bir ilgileri yoktur!

CUMA:

Gazetelerde okuduk: Denizcilik Bankası yeni bir kurtarma gemisi almak için karara varmış. İstendiği dakikada hareket edebilecek, çekim kabiliyeti yüksek, mazotlu bir geminin şartnamesi hazırlanarak dış memleketlerde araştırmaya başlamışlar.

Bundan başka Amerikan yardımından da iki kurtarma gemisi istemişiz...

Çok memnun olduk, çok... Böyle bir, iki, üç değil, kırk, elli, yüz kurtarma gemisi almalıyız: Başta Denizcilik Bankası olmak üzere, kimi yan yatan, kimi kuma batan devlet gemilerini kurtarmak için!

CUMARTESİ:

Bayındırlık Bakanı İlyas Seçkin'in demecinden öğrendik: İstanbul'da yeni inşa edilen yüz ilkokul çürük yapılmış!

Bizse irfan hayatımızı sağlam temeller üstüne kurmak istiyoruz...

Ne olacak şimdi?

İlk iş, bu yüz okulu çürük yapan yüzsüzleri bir daha kimsenin yüzüne bakamayacak şekilde teşhir etmek olmalıdır.

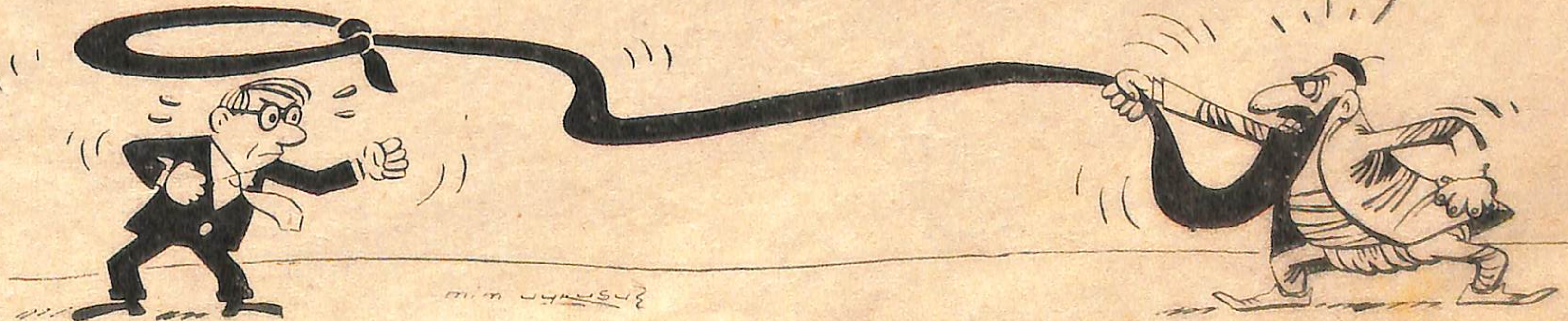
Yüz okul mu?.. Böylelerine yüz okul değil, bir tavuk kümesi yapmak için bile yüz vermemeli!

PAZAR:

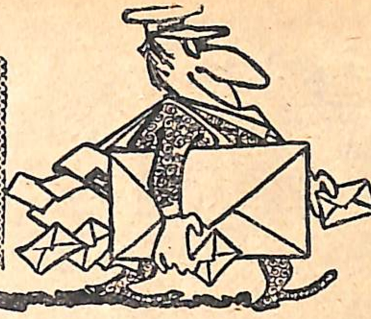
Size bir Amerikan haberi: Colombia üniversitesinden dörtyüz erkek öğrenci sabahın erken saatlerinde, ayaklarında kısa donlarla, yarı çıplak kızlar yatakhanesine bir yürüyüş yapmışlar...

E, buna karşı kızların tepkisi ne olmuş dersiniz?.. Yatak odalarının pencerelerini mi kapamışlar?.. Hayır! Perdelerini mi çekmişler?.. Hayır! Kapılarını mı kilitlemişler?.. Hayır! Karyolalarının altına dolaplarının içine mi saklanmışlar?.. Hayır, hayır, hayır!.. Onlar da dama çıkıp Naylon çamaşırlarını delikanlılara atmışlar!

Hakları var: Böyle azgın kedilerin hücumuna uğrayınca dama çıkmaktan başka çare yoktur!

Nurcular'ın Ürgüp Kaymakamını tehdit ettiklerinin resmidir!

Siyasal Bilgiler Okulunun Damında!

Bir taze rüzgâr:

Değiştirelim biraz konuları. Hep geçmiş kişiler ve olaylarla mürekkep tüketiyoruz. Konuşmamız o, tartışmamız o, dövüşmemiz o seneler senesi. İnönü şunu yapmış, Bekata şunu söylemiş, Alican şöyle asılmış (yüzünün hatlarından bahsediyorum), başka bir şey söylediğimiz yok...

Yazılarımızı ve kafalarımızı taze rüzgârlara verelim artık. Şöyle tutunca bir tarafından ceset kolu gibi kopuvermeyecek şeylerden söz açarak!...

Akbaba bu sefer böyle taze rüzgârlı bir dama kondu sizin için: Memleketin her verimli uğultusunda, en çok uğulduyan bir yapının damına... Yapının ön cephesinde, hâlâ kapanmıyan aşk yaralarının izine benzer, hâlâ soğumamış kurşun yaraları var. Bu Siyasal Bilgiler Okulu!..

Yapı...

Dış görünüşüne bakmayın. İç görünüşüne de... Kasvetli bir çimento yığınıdır bu. Ankara'daki yağmurlu günler kadar kasvetli! Bir tek şirin yeri vardır: Hani üçüncü kattan çıkılır. Ambarların yanındaki bir buçuk oda kadar boşluk... Gözden uzak... Kızların, peynirleri dil dil sarkmış sandviçlerini kemirdikleri, oğlanların büyük olaylar arifesinde gelip fısıldaştıkları boşluk, artık ne fısıldaşırlarsa!..

Asıl içi:

Asıl içi bambaşkadır Mülkiyenin: Hiçbir yerde bulamıyacağınız inancı orda bulursunuz bir asırdanberi... Organize inançları küçümsememeli. Gördük zaten, küçümsememek gerektiğini.. Gördük ve çabuk unuttuk!.

Neme lâzımcılığın hüküm sürdüğü bir çevrede, bu inancı ne aşılar ki?... İki şey... Bir kere okudukları konu!. İktisat okur bunlar, sosyal ilimler okur bunlar...

Biz bu ilimlerin adını uzaktan duyarız: Moda olduğu zaman, korku olduğu zaman! Ama «Mülkiyeciler» sabahtan akşama kadar içindedirler onun!

Bir de çok çok iyi hocaları vardır bu inancı aşılıyan... Adamların hayatını gözden geçirseniz, parmak ısırırsınız ve o ısırılmış parmaklarla onları alkışlıyasınız gelir!

20 sene hocalıktan sonra, hâlâ havasız bodurumlarda oturrurlar. Hâlâ 40 saat otobüs beklerler. Hâlâ karıları berber yüzü görüp, şu beyinsizlere yaraşan «üfleç» kuvaförü bir tek kere yaptıramamıştır ömründe...

Ve Mülkiye, davranışında birlik halindedir bu yüzden... Sonuna kadar!

Ancak dördüncü sene:

Erkek talebe (Anadoludan gelenlerden bahsediyorum) kızlarla karşılaşır sınıfta. İki yıl dilsiz seyreder. Üçüncü yıl tanışır süklüm püklüm. Dördüncü yıl ancak flört etmeğe başlar hafiften!

İki türlü talebesi vardır buranın:

Büyük şehirlerde büyümüş olanlar. Bunlar daha önce kız görmüştür. Eğlence görmüştür. Giyim görmüştür. Kuşam görmüştür. Fan fin fon, lisan bilir sayılır. Bir de benim gönlümün talebesi vardır: Zor şartlar içinde büyümüş, küçük bir kasabadan gelmiş, saf, temiz, dürüst, çalışkan... Bence bunlar «kremadır»... Birincileri, İngilizce atar, mantar tabancası atar gibi. Kolay sokulur, kolay konuşur, kızlarla kolay «girişir»... «Benimkiler» mahcuptur. İçine dönüktür. Bir partiye çağrıldıklarında (niçin çağırılırlar bilir misiniz?... Ev sahibi talebe zengindir, tembeldir, bunların yardımlarına notlarına muhtaçtır da ondan), bir köşeye büzülürler. İçleri gider ama «dans sevmiyorum» derler. Bilmezler çünkü dansetmesini...

Düşünen, hisseden bunlardır. Artık toplumda da bunlar makbul olmalı. Kolay «efekt»lere sapabilenler değil!...

Öylelerini bilirim ki, mektebini birincilikle bitirmiştir de, görmeden özlemiş olduğu deniği bir tek kere görememiştir... Öylelerini bilirim ki, gün 24 saattir ya... Öylelerini bilirim ki, uykuyu dört saate indirmişlerdir. Dört elle ve tam gazla ilme, müziğe, sanata sarılmışlardır. Tam gazla çalışmışlardır 25 yaşına kadar. Bu oğlanlara artık dokunmalı. 175 lira bursla, bir kayıtsızlık ve muhabbetsizlik duvarı karşısında bırakmamalı bunları...

«Bilmiyor... çatal tutmasını bilmiyor» diye alay etmekten başka gösterdiğimiz ilgi var mı?...

Bu «benimkilerden» en değerli kaymakamlar yetişiyor, hani sonradan ağanın paşanın huzurunu kaçırtan kaymakamlar!

Bir kız görürler:

Bir kız görürler bir yerde, Anayasa hukuku dersinde gözlerinden gitmez. Nasıl gitsin bu yaşta, bu yoksunlukta?.. Ne toplum destek olur onlara bu yönden, ne yakın çevreler... Seneler sonra «makam» sahibi olunca, bu erken çekilen «yoksunlukların» ağırlığını omuzlarında taşımalarına şaşmamalı...

Niye bunların gençlikleri bu kadar «rahatsız» geçsin ve diğerlerinki bu kadar rahat?... Sebep?...

Düşünün: Talebelik hayatları, leylî, meccânî...

Üniversite hayatları: 175 liralık burs!

Sonrası: Bilmem kaç sene o bursunun karşılığını verme, yani gaz lâmbası ışığında boğaz tokluğuna çalışma!.

İnsanı, yetişmiş insanı bozuk para kolaylığıyla harcıyoruz!

Meşhur dış işleri:

Bazılarının emelleri buraya girmek. Giremezler. Lisan bilmezler yeter derece. «Çalışsınlar mı?..» Kendi çocuğunuzu düşünün. Bu şartlarda ne öğrenebilir? Birinci sınıf kolejlerde okuyanlar heyamolayla ne öğrenebiliyor sanki?.. Bilgileri ancak imtihanlık: Ağızdan dolma tüfek gibi, kapının bu tarafında boşalan, öte yarafına çıkınca kovanda barut sıfır!

Lisan önemli, amma iktisat ta önemli, hukuk ta önemli, maliye de önemli. «Efendim pozitif bir şey teklif edin...» Baştüstüne edeyim: 50 kişilik kontenjanı varsa «Aslar» hariciyesinin, beşini lisanı zayıf ama öbür bilgileri kıyılamıyacak kadar kuvvetli adaylara ayırsınlar. Hiç düşünmüşler mi bunu? Lûtfen zahmet buyurup ta!

Lokantalar, eğlenceler:

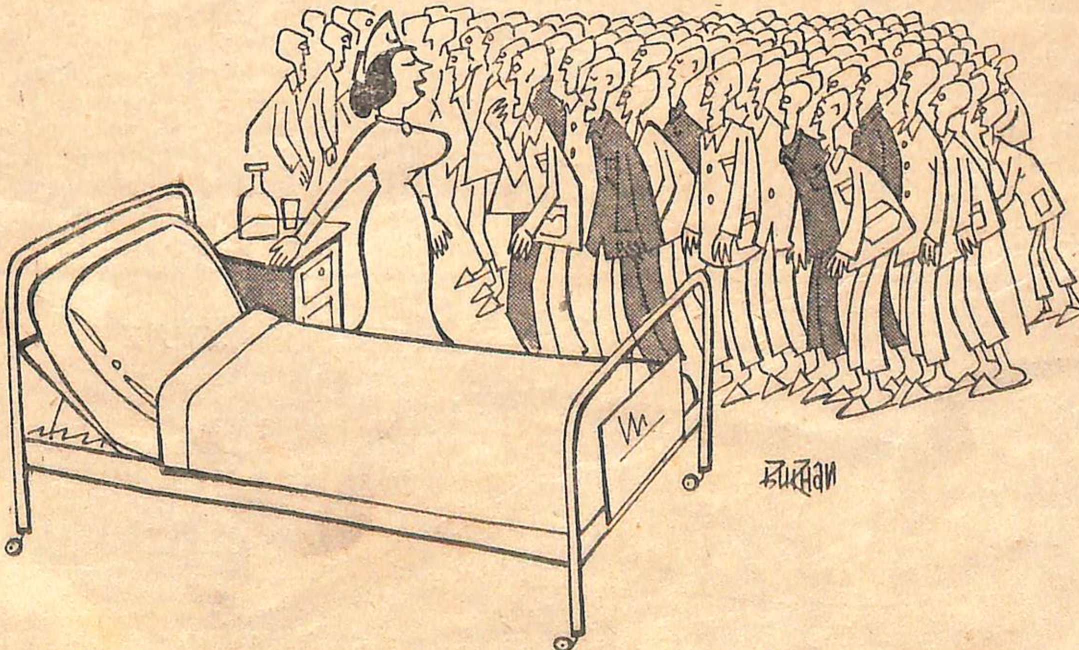
Dersten sonra, fakültenin karşısında bilârdo oynarlar talebeler. Tavla oynarlar. Masa futbolü oynarlar. Fazla paraları yoktur çocukların. Formasyonları itibariyle gidebilecekleri yerlere ol sebepten gidemezler!.

Cebecide onların bir yerleri vardır. Bodrum katından bir kat aşağıda. Ufak ufak masalı bir yer. Sahibi biraz para kazanınca, lokale talebelerin gönlünü biraz daha hoş edecek bir detay ilâve eder. Burada «sosyal adalet» çerçevesinde yemek yenir. Gene de pahalı gelir mütevazi bütçelere...

Yurdlar:

Bir kız talebe yurdu bilirim. Ucuzdur. On kişilik odalarda barınırlar. Darülâceze havası

Sağlık Bakanı: «70 veremliye bir yatak düşüyor.» dedi — **Gazeteler —**

— Sırayla her gün yirmişer dakika yatacaksınız!

Yurdun her yerine zekât sandıkları konacak —Gazeteler—

— Hay Allah razı olsun!

hüküm sürer içeride: Camlar açılmaz, odalarda pencere kenarındakiler üçümesin diye! Bir de tahdit vardır. Saat 7 de yurda dönme tahdidi!

Dışarının havasına alışıp, içeriyi yadırgamasınlar diye olacak bu tahdit!

İlkbahar...

İlkbaharda Cebecili hanımlar sokaklarda baharı üstlerinde taşıyarak gider gelir. Talebe onları seyreder, iç çekerek... Bazısı da Kızılaydakilerini tercih eder.

İlkbahar gelir... İmtihanlar gelir, bazan başka şeyler de!.. Bir türkü var kulağımda hâlâ:

«Olur mu böyle olur mu?..»

Sizin de kulağınızda mı?... İşte hayatlarını anlattıklarımdır bu türküyle sokağa dökülüp büyük olayları yaratanlar. Bunları böylesine umursamamak.. Olur mu, böyle olur mu?...

İşte size paşalardan uzak bir yazı. Paşalardan ve... Maşalardan!

Akbaba'nın konduğu bu dam, geleceğin damı!

Nimet ARZIK

Yazısız

Akbaba Radyosu

Aloo... Alo... Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları... 1500 fit kısa dalgadan Ankara, 150 fit uzun dalgadan İstanbul radyosu...

Sevgili dinleyiciler... Politika sahnesinin ünlü yıldızlarında şu günlerde mikrofona çıkacak gayret ve cesaret kalmadığından bu haftaki yayınımızı şairlerle beslemeye ve süslemeye çalıştık. Buna rağmen mikrofon hasretine dayanamayan bazı siyasî ses san'atkârlarımızı karşınızda görürseniz onları da, bizi de bağışlayacağınızı umuyoruz.

Bu programda eserlerini dinleyeceğiniz san'atkârlar huzurunuzda: Kaygusuz Abdal, Aşık Ömer, Faruk Nafiz Çamlıbel...

İlk olarak ünlü şair Faruk Nafiz Çamlıbel, kendisinden daha ünlü olan (Han Duvarları) şiiri ile programı açıyor:

FARUK NAFİZ ÇAMLIBEL:

Demir kır at kişnedi, meşin kırbaç şakladı
Bir dakika partiler yerinde durakladı.
Neden sonra sarsıldı teli köhnemiş yaylar
Yıkık hanlara döndü koca kervansaraylar.
Gittiler akın akın mutluluk duya duya
Tam Kayseri yolundan Orta Anadoluya.
İlk huzura benzeyen ilk acı, ilk ayrılık
Adli Tıb'bın yaktığı ateşle hava ılık,
Gök sarı, toprak sarı, bütün benizler sarı
Arkada zincirlenmiş politika dağları.
Önde uzun bir kışın soldurduğu etekler
Sonra toprak altında bir sürü köstebekler.

Elleri takılırken «Af» kızının saçına,
Liderler toplanmıştı bir dağın yamacına.
Her tarafta yükseklik, her tarafta ıssızlık
Bir tarafta alkışlar, öte tarafta ıslık,
Bu ıslıkla uzayan, dönen, kıvrılan yollar!
Gençliğin ve ordunun sesiyle dolan yollar!
Başını kaldırarak Ata'yı dinliyordu
Başlar bulutlanıyor, gözler serinliyordu
Serpilmeye başladı mitingler ince ince
Son yokuş noktasından uçuruma dönünce.

Ne bir kuvvetli lider, ne bir lider hayâli,
«Sonum âdemdir» diyor A.P. nin çılgın hâli.
Bütün sağlam kuvvetler bir şeyler anlatıyor
«Artık yaptığın yeter!..» diyerek dayatıyor.
Kendini kaptırarak mitinglerin sesine
Uzanıp yattı hepsi partinin şiltesine.

Bir sarsıntı... Uyandi Paşa bile uykudan!..
Memleket geçiyordu tehlikeli bir sudan.
Herbiri bir köşeye sindi A.P. kervanı
Parti Genel Merkezi, başşehrin viran hanı.
Bir devâ bulmak için rejimdeki yaraya,
Toplanmıştı Bakanlar büyücek bir odaya.

Fâni bir iz bırakmış gelip geçmişse kimler
Teype alınmış sesler, yığın yığın resimler.
Bakanlar tedbirleri düşünürken başbaşa
Rastladılar duvarda bir şair arkadaşa:

On yıl var ayrıyım demokrasiden,
Var mı benim gibi böyle yas eden?
Mahrumum huzurdan, sudan, besi'den,
Heceye, arûza satılmışım ben!

Gönlümü çekse de plân hayâli,
Aşmağa kudretim yetmez cibâli,
Adım: Vatandaştır, yaprak misâli
Siyaset gölüne atılmışım ben!

Bu haftaki yayınımız burada bitiyor. Gelecek Çarşamba tekrar buluşmak üzere hoşça kalınız!

Canbaz Ali

KENAN AKINCI

BİZ hayvan pazarına gidip de oradaki cambazların eline düştünüz mü hiç? Allah düşürmesin! Hele işinin tam ehli birinin eline düştünüzse yandınız demektir.

Anlatayım başıma geleni de siz olsun öyle yerlere sokulmazsınız.

Efendim, kasabanın pazarıydı o gün.. Düşündüm, taşındım: Bir inek alayım da, sütçüye vereceğim paranın yarısını onun yemine veririz. Çoluk çocuk süt yoğurt görür, dedim.

Cebimde onbeş senedir maaşlarımdan artıra artıra biriktirdiğim iki bin lira var. Tuttum pazarın yolunu.

İnekler, öküzler, koyunlar, atlar, eşekler... Bir âlem pazar yeri. İlk bakışta iyi diyebileceğim inekler gördüm. Fakat benim niyetim en iyisini seçmek. Dolaşmağa başladım.. Bütün gördüklerimden daha iyi bir inek buldum sonunda: İri yarı fil gibi, semiz, bugünkü diyimle mutlu azınlıktan bir inek... Karşısında beş-on kişi sıralanmış hayranlıkla bakıyorlar. Yanlarına sokulup konuşulanlara kulak verdim:

— Ah dinine yandığım, inek işte bu! Ama paranın gözü kör olsun...

— Yahu insan satmağa kıyamaz be. Baksana şu hayvana...

— Ulan o da satmayacak ama sıkışmış çocuk, naapsın?.

Aralarına sokuldum. Bu işlerden anlar gördüğüm birine:

— Hemşerim, dedim. Sence ne kadar yapar bu inek?.

— Valla pazarlığa bağlı. Sekiz yüz, bin...

İneğin ipini elinde tutan delikanlıya yaklaşıp, sordum:

— Kaç lira istiyorsun evlât buna?

— Dokuz buçuk..

— Nasıl dokuz buçuk?

— Dokuz yüz elli papel..

Çevremizdekiler elele tutuşturdu bizi. Adet öyleymiş.. Vur aşağı tut yukarı: İneği sekiz yüz elli liraya aldım. Delikanlı yuları verdi elime. Ben de sekiz yüz elli lirayı saydım.

— Maldan hayır gör amca, dedi.

— Sen de paradan hayır gör aslanım.

Etraftakiler tebrik ediyorlar.

— İyi hayvan aldın amca, güle güle kullan. Hayırlı, uğurlu olsun.

— Sekiz yüz elli liraya bedavadır bu inek..

Tam ineğin yularını çekip gidiyordum ki, birisi:

— «Dur bakalım» dedi. «İneği alacaklar şimdi senden?»

— «Kim alacakmış?» diye sordum.

— Cambaz Ali alacak... Buraya geliyor.

— Nasıl alırmış, o mu saymış parasını? Hangi devirdeyiz yahu?

— Öyle değil bey amca. Satın alacak... Verecek parasını alacak.

Etraftan bir kaç kişi daha:

— O alır, dediler. Ne yapar yapar alır.

Biz, alırdı alamazdı derken, söyledikleri herif geldi. Baktım, iyi bir adama benziyor. O gelince sesi kesti öbürleri.

Adam şöyle bir dolaştı ineğin çevresinde. Sonra bana dönüp sordu:

— Kaça aldın hemşerim bunu?

— Sekiz yüz elli lira...

— Nee?.. Sende hiç akıl yok mu yahu? Sekiz yüz elli liraya üç tane inek alınır böyle!..

— Ama bu inek üç ineğe bedel!

— Pah!.. Sen inek görmemişsin galiba... Bu kalp ineğe sekiz yüz elli lira ha? Yazık yazık... Bu, hem dünyanın yemini yer, hem de süt vermez. Ama keseceksen ona sözüm yok. Beş-altı yüz liralık et çıkarır. Şöyle böyle iki yüz lira zararın var. Paran çoksa bir şey sayılmaz... Kesecek misin bunu?

— Yoo. Sağmak için aldım.

— Öyleyse böylesine neden para verirsin be hemşerim!

İneği aldığıma da alacağıma da pişman olmuştum. Öyle ya, süt vermedikten sonra inek mi denir o ineğe..

Adam aklımdan geçenleri okudu mu ne yaptı, hızır gibi yetişti imdadıma:

— Ama istersen altı yüz elli kâğıt verip kurtarayım seni Zararın neresinden dönersen kârdır demişler...

Vermeğe çoktan razıydım ama beş-on lira daha artırsın diye ineğin boynuzlarının uzunluğunu öğdüm. Adam insaflıymış: Elli lira daha verdi, yedi yüze fit olduk. Saydı parayı, ineği aldı. Etraftakiler:

— Neme lâzım bey amca, iyi oldu kurtuldun, diyorlar.

— Yahu, demin iyi demiştiniz ya.. Boşu boşuna zarara soktunuz beni...

— E, biz onun kadar anlamayız hayvandan.

O sırada kalabalıktan biri çıktı ileri. İneği sattığım cambaz Ali'ye yaklaştı:

— Kaça satarsın bunu hemşerim?

Ben «aldığı fiata verse de kurtulsa adamcağız» diye düşünürken bizimki:

— Bin iki yüz, demez mi? Şaşırdım kaldım.. Adam «sekiz yüz vereyim» diyor, beriki «bin iki yüz» diye diretiyor..

Alıcı:

— Sekiz yüz elli verdim, dedi.

Öteki oralı değil:

— Bin iki yüzden aşağı olmaz..

— Yahu en iyi koşumluk tosun yapmaz bin iki yüz lira. Son fiat, vereyim dokuz yüz lira da ver şunu..

— Olmaz hemşerim. Böyle ineğin yanında tosun neymiş? Hem boyunduruğa koş, hem günde onbeş kilo süt al. İyi bes-iedin mi yirmi kilo!..

Ben ah kafa, dedim gene. Öyle ya.. İyi bakacağımız muhakkak, işimiz ne? İyi bakınca da günde yirmi kilo süt: Birer liradan günde yirmi lira. Ayda altı yüz lira! Benim maaştan fazla..

Hemen canbaz Ali'nin eline sarıldım:

— Benden dokuz yüz elli! Ver şu ineği..

Öteki terslendi:

— «Yoook ahbap», dedi «Dur bakalım. Öyle pazarlık üstüne gelinmez... Ayıptır!»

— Asıl senin yaptığın ayıp. Şimdi biz pazarlık ediyorduk!

Neyse, kavga, gürültü gene aldım ineği. Ama dokuz yüz yetmiş beş lira verdim bu defa. Sevinçten uçuyorum artık. Ne yapayım hanı, apartımanı?..

Parayı sayıp ineğin ipini elime aldıktan sonra keyifli keyifli:

— Eh, dedim. İyi bakarsak günde yirmi kilo süt alırız değil mi? Adam güldü:

— Ne yirmi kilosu? İki kilo aldın mı öp te başına koy!

— Yahu şimdi sen demedin mi yirmi kilo sür verir diye?

— Sen ne bakıyorsun benim öyle dediğime? Yirmi kilo süt veren inek memlekette yok. Bu verse verse bir kilo verir. Sakat olmasa iki kilo verir ama...

— Sakat mı?

— Sakat ya.. Elmacığı kaymış. Sonra dişleri bozuk. Buzağı yapacağı da şüpheli.. Kısıra benziyor!

— Ee, ne halt etmeğe sattın bana bunu?

— Ne suçum var benim?.. Kendin debelleş oldun illâ sat diye.. Ama üzülme sen, öyle pek fena inek sayılmaz.. Hele hasta olmasaydı...

— Hasta mı?

— Hasta ya.. Kurbağacık var bunda..

— Kurbağacık mı? O da ne?

— Bir hastalık işte.. En çok bir yıl yaşar hayvan!

— Sen nerden anladın kurbağacık olduğunu?

— Onu anlamıyacak ne var, şurasına dokundun mu fırlar hayvan. Bak..

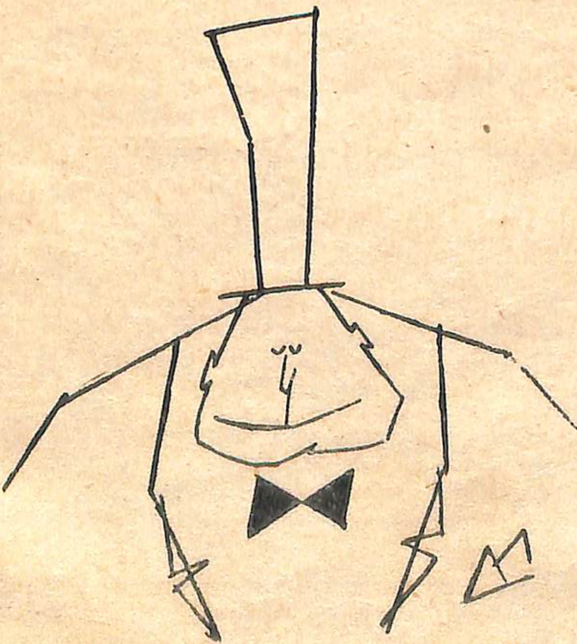
Hayvanın orasına dokundu, gerçekten fırladı inek!

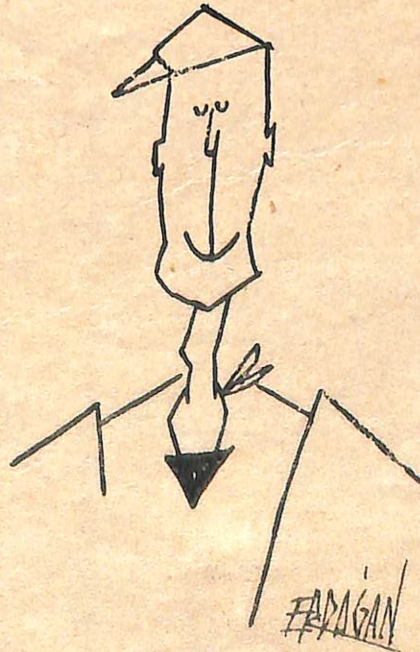
— Bir sene sonra ölecek mi bu?

— Ölür tabiî. Vakit varken çıkar elinden.. Dört beş yüz lira yapar!

— Yahu şimdi dokuz yüz elli lira verdik..

— Sen bilmeden o kadar vermişsen kabahat kimin? Hastalık ilerlerse dört yüz de yapmaz. Şimdi satarsan dört yüz

Yazısız

liranı kurtarırsın. Sonraya bırakırsan elinde ölür. Ancak derisini satıp yüz lira alırsın.. Sana kardeş nasihatı, derisini satmaktansa dirisini sat!..

Bir düşündüm, adam haklı. Gene pazarlığa giriştik. Vur, tut, dört yüz yetmiş beş liraya verdim..

Ben kenara çekilir çekilmez biri yapıştı cambazın eline.

— Hemşerim yirmi beş lira kâr vereyim sana, beş yüze sat şu ineği..

Bizim Cambaz ters ters baktı adama:

— Aslanım, sen uyuyorsun galiba. Beş yüz kâğıda uyuz eşek satmazlar adama. Hem soruştur bakalım senin sülâlen görmüş mü böyle inek?.. Sen bir kenara git, paranı say. Bin üç yüz papelin varsa gel yanıma...

Bir başkası atıldı:

— Al şu dokuz yüz kâğıdı da hayırlaşalım.

— Yağma yook.. Nerde görülmüş dokuz yüz liraya böyle inek? Hemşerim damızlık bu, çiftliklere gitsen bin beş yüzden aşağı alamazsın

— Dokuz yüz elli!

— Olmaz.. Santim aşağı olmaz.. Baksana şuna yahu. Dev gibi inek. Ayrı ahır yapmak ister buna. Öyle gecekondu ahıra sığmaz!

Şöyle tekrar süzdüm ineği. Gerçekten dev gibi. Vay hınzır herif vay. Üstelik cinsmiş te. Tıpkı mükâfat kazanan İsviçre inekleri gibi. Çok süt vereceği de muhakak. Öbür adam anlıyor olmalı: Boyuna fiat arttırıyor.

— Dokuz yüz yetmiş beş!

— Olmaz.. Günde yirmi beş kilo süt verir bu inek. Her yıl bir buzağı yapar.

Ben hemen atıldım ortaya:

— Bin lira veriyorum.

Öbür alıcıyla biraz tartaklaştık ama bin yüz liraya helâllaştık...

— Olmaaaz ağacığım olmaz!.. Sen biliyor musun nasıl inek bu? Buna «Montafon ineği» derler. Kapalı yerde iyi baktın mı günde altmış kilo süt verir. Onun için, bin dört yüzden santim aşağı olmaz. Bunun buzağısını vermezler bin liraya.

— Peki be Ali efendi, bin yüz lira vereyim.

— Valla hatırın için elli lira daha kırarım. Daha aşağı olmaz.

Ben hemen fırladım ortaya gene:

— Benden bin iki yüz!

Öbür alıcının itirazına rağmen yaptık pazarlığı.. Fakat param çıkışmadı. Ama, cüzdana davranınca bir de ne göreyim: Aynı ineği ala sata, ala sata, dörtyüz yetmişbeş lira kalmış cebimde. Ben bu dört yüz yetmiş beşi çevirip çevirip sayarken, cambaz Ali bir güzel çıkıştı bana:

— Cebinde paran yok, hayvan almağa kalkarsın! Ayıp be!.. Çekil şurdan da herkesin işine engel olma!

Çaresiz, suçlu suçlu uzaklaştım oradan.

Kenan AKINCI

Dünya trafik günü yurdumuzda kutlandı. — Gazeteler —

— Ooo... Trafik gününüz kutlu olsun bayım!

Büyük Bir Müjde!

İki ağızdan bir müjde aldık, büyük bir müjde, hesaplarımızı aşan, hayallerimizi aşan bir müjde... Önce Valimiz Niyazi Akı, sonra Belediye Başkanımız Necdet Uğur: «İstanbul'un trafik meselesi hallediliyor» dediler.

Ankara'dan yeni gelmişlerdi. Sözlerinde Devlet gücü vardı ikisinin de...

Ama, bu güzel müjdeyi düşündükçe, yüzümde büyüyen sevinç küçülmeye, içimde beliren kuşku büyümeye başladı: Nasıl hallediliyormuş trafik meselesi acaba?

Hemen söyleyim ki, trafik meselesi hallediliyor demek, İstanbul'un mesken buhranı halledilir demektir. Su, Havagazi, Elektrik, Okul, Plâj, Taşıt darlığı gideriliyor demektir... Bu kadar da değil, sinema kara borsası, maç karaborsası, kalkacak, Polis sokağa hâkim olacak demektir: Artık gişelerde istediğimiz filmin, stadyumda istediğimiz tribünün biletini bulacak, artık duraklarda otobüslere kolayca binebilecek ve geceleri artık tiyatrolardan evlerimize korkusuzca dönebileceğiz demektir.

«— Bütün bunlar bir trafik meselesinin halli ile mi olacak?» diye gözleriniz bu sahifede benim yüzümü aramasın.. Evet, bir trafik meselesinin halli ile olacak!

Yok, yok, sebeple neticeyi altüst edeyim: Trafik meselesinin halli, ancak, hepsi biribirine ilmikli olan bütün bu meselelerin birer birer çözülmesile sahileşecektir.

İstanbul, bugünkü yapısı ile bir milyondan fazla insan barındıramaz. Işık, en çok bir milyon insanı aydınlatacak kadardır. Su, en çok bir milyon insanı yıkayacak kadardır. Havagazi, ancak yine bu kadar insanın tenceresini kaynatacak kadardır... Duraklarda, yolcu kalabalığı içinde kaybolan taşıtlar, yaz günleri daima alım üstü insan yükü ile kalkan vapurlar, bu şehirde hiçbir şeyin bugünkü vatandaş ihtiyacını karşılamaya yeter olmadığını gösteriyor. Gecekondular, çamura, toza, pisliğe gömülü teneke mahalleler bu çoğalışın zorlamalarıdır.

İstanbul trafiğinin bugünkü çaresizliği, iki milyonun doğurduğu bir çaresizlikten başka nedir ki?..

Şehri dolduran fabrikalar yeni işçi evleri ile şehir dışına kaydırılmadıkça...

Topraksız köylü akını ile dolan İstanbul, bereketli topraklarda kurulacak tarım çalışmaları ile bu yoksul insanlar yükünden kurtarılmadıkça...

Gecekondular, teneke mahalleleri yeni ve mutlu bir hayatın çekişi ile kendiliğinden boşalmadıkça...

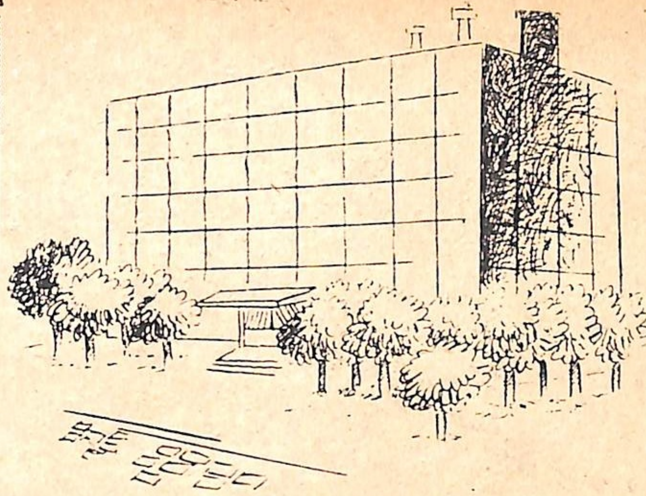
Kısacası, İstanbul bir silkinişte, üstünden en az beş altı yüz bin kişi atmadıkça bu trafik meselesi halledilemeeez!

Evet, evet... Trakya'dan gelen kamyonları meselâ Çekmece'de durdurmak, Anadolu'dan gelenleri meselâ Tuzla'dan öteye geçirmemek.. Meselâ, başka illerden ehliyet almış şoförleri yeniden «İstanbul imtihanı»na çekmek.. Meselâ atlı arabaları, el arabalarını, sırt hamallığını kaldırmak... Meselâ, anbarları, depoları şehir dışına çıkarmak... Meselâ yer altı yolları açmak.. Meselâ dar geçitlerde köprüler kurmak... Meselâ, meselâ, meselâ... Hepsi biraz çaredir elbet.. Biraz tedbirdir elbet.. Biraz faydadır elbet... Ama diş ağrısını aspirinle tedavi kadar faydadır.

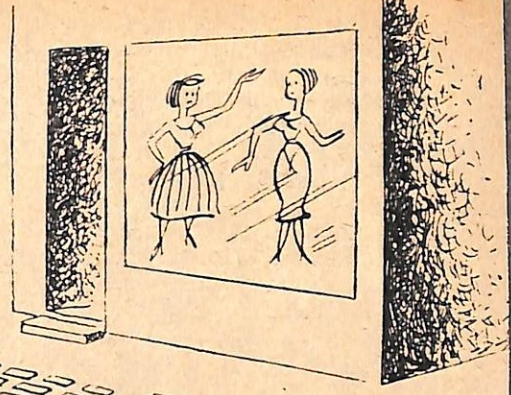
İstanbul'un trafik meselesini halletmeye hiçbir insanımızın gücü yetmez. Bu, şahıs işi değil, bütün halledilemeyen meselelerimiz gibi sistem işidir.

Y. Z. O.

Doğumevi......

Giyimevi......

Gaf!

Yemekten sonra kadın, kocasına sordu:

— Nasıl yemeği beğendin mi kocacığım!

Koca başını salladı:

— Harika.. Ben iyi yemek pişirmesini bilen kadını dünyanın en güzel kadınına tercih ederim doğrusu!

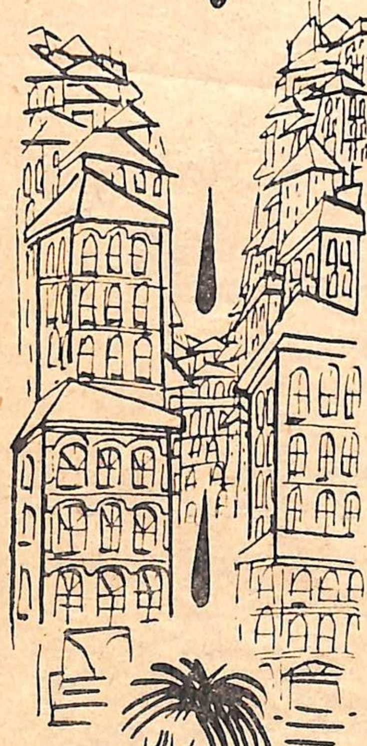
Hangi yazı?

Kapıcı kadın gözlük almak için göz doktoruna gitmişti. Doktor, duvardaki yazılı levhaları göstererek:

— Şimdi söyle, dedi, hangi yazıyı okuyamıyorsun?.

Kapıcı kadın gözlerini yumarak homurdandı:

— Üçüncü kattaki kiracının yazısını!

Uğur!

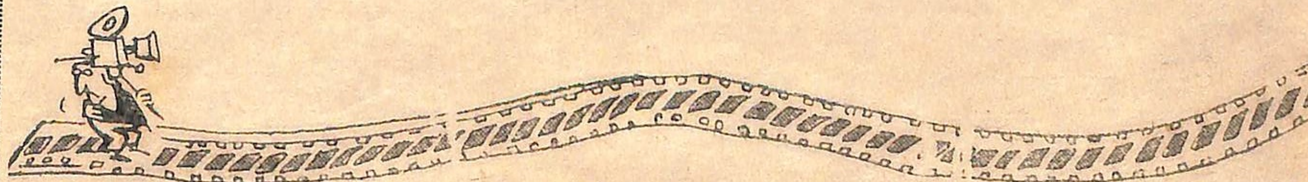
Neron!

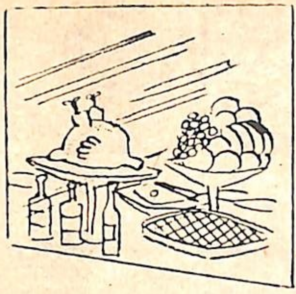
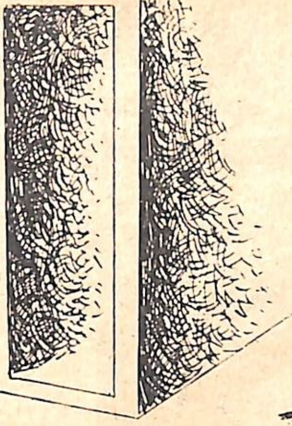
— Kocam bu kanaryaya «

— Bravo... Bizmiki, oğlan

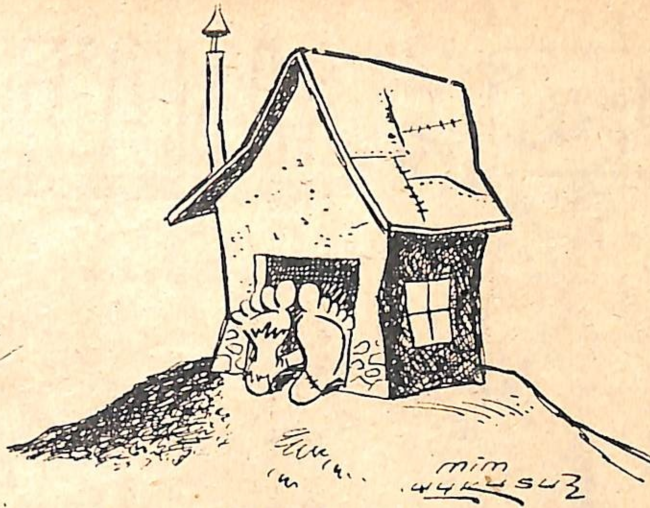
Cannes festivali

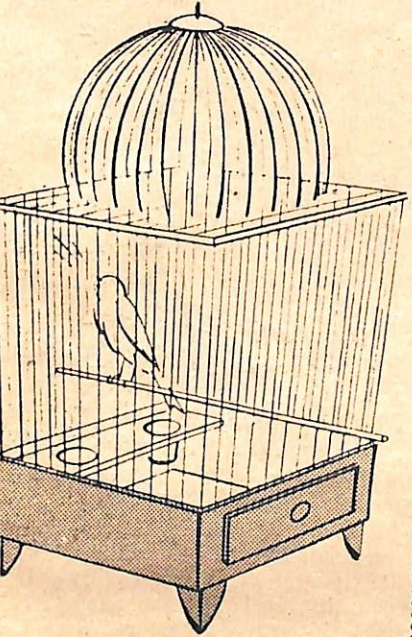
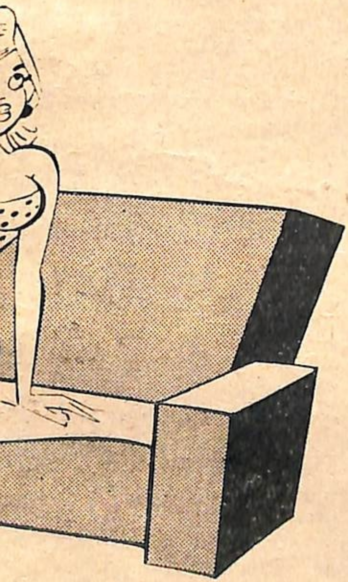
Az gittik, uz gittik,

Doyumevi......

Mehmedin evi!..

...şarkısını öğretti.
... bile öğretemedi!

Yazısız

Kurtla kuzu!

Geçenlerde şehrimize gelen bir sirkin müdürünün yanına orta yaşlı bir adam girer:

— Sizinle çalışmak istiyorum, dünyada eşi olmıyan bir numaram var: Bir kurtla bir kuzuyu ayni kafeste oynatıyorum.

Müdür:

— Peki, ne istiyorsunuz?.

— Günde bana ikiyüz elli lira ücret, ayrıca her numara için ikiyüz elli lira masraf.

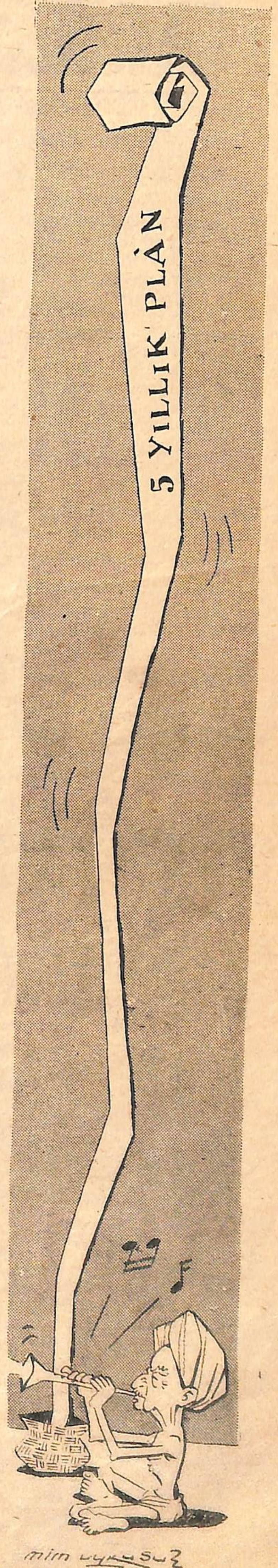
Müdür hayretle sorar:

— Masraf mı?.. Ne masrafı.

— Her numarada bir kuzu almak lâzım, onun parasını ben verecek değilim ya!

...ilmciliğimiz :

...oyu düz gittik!

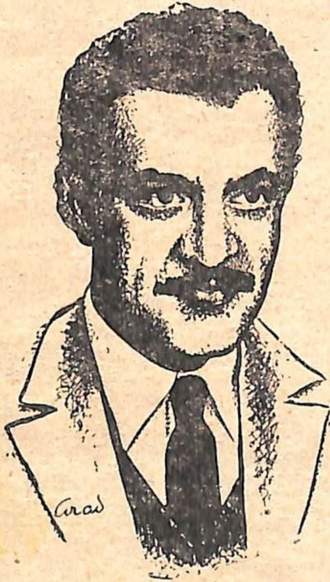
Bizim Fakir

Ozanlarımızı Tanıyalım

NEVZAT KÜSTÜM

Nevzat Küstüm'ün nerede ve ne zaman doğduğu kesin olarak belli değildir. Tarihçi Nevşehirli Avni Molla'ya göre Atikalipaşa'da, Saim Ağaya göre Ayazpaşa'da, babasına göre de Gedikpaşa'da doğmuştur. Her ne olursa olsun Nevzat'ın paşalı bir yerde doğduğu tarihi bir gerçek sayılabilir. Doğum tarihine gelince babası 1914'te, annesi 1920'de, eşi ise 1936 da doğduğunu iddia etmektedir. Bunların ortalamasını alacak olursak Küstüm'ün 1924 yılında doğmuş olduğunu farzedebiliriz. Doğdu da iyi bir iş mi yaptı sanki? İnsan bu kötü dünyaya kendi isteğiyle gelir mi? Neyse olmuş bir kere. Babaların günahı!

Şairimiz Amerikan Kolejinde

okuyup, Boğaziçi Lisesini bitirmiştir. Bir çok zengin çocukları gibi Boğaziçi Lisesini bitirmesi tabii karşılanmalıdır. Küçük yaşlarda şiire başlayan Nevzatın imzasıyla ilk şiiri 1934 yılında yayınlanmıştır. Yani eşine göre doğumundan iki yıl önce. Bu bakımdan Nevzat'a daima bir harika çocuk gözüyle bakılmıştır.

Liseyi bitirdikten sonra bir müddet Fransa'da bulunmuş ve Café Chantant'larla Cabaré'lerde zamanın üstadlarından ders almıştır. Bu arada Monika adlı bir dilbere tutulup, bu aşkın hararetinden Seine nehrine atladığı söylenirse de bunların aslı astarı yoktur.

Para yemeği en sevdiği yemekler arasında sayan Nevzatın dalgalı bir aşk hayatı da vardır. Aşklarını iki bölümde incelemek yerinde olacaktır. Birinci bölüm Milâttan yani şimdiki eşi Şükran'dan öncesi. İkinci bölümü söylemeğe lüzum yok.

Küstüm'ün basılmış eserleri şunlardır: Ölüş, Kaşındığımız Devre Dair Şiirler, Yüceler Çarşısı, Bitikler Kapısı.

Küstüm'ün şiirlerinden bir örnek sunuyoruz:

ÖLÜ

Savcı bey savuştu gitti
Cellât başı savuştu gitti
Durur muydu ya sabah rüzgârı
O da savuştu gitti
Kaldı mı yapayalnız ortada
Saat rakkası gibi ölü

Bir o yana bir bu yana
Ölü değil de mübarek sanki
Kadırga'da bayram yerinde
Bu ne keyif böyle

Bu ne zevk
Beslenme misin nesin
İt oğlu it

(Aslının aynıdır.)

Tiyatro

Bebek Davası!

Fotoğrafa bakıp Gazanfer Özcan - Gönül Ülkü çiftinin çocukları oldu sanmayın. Yeni evlendiler, çocukları olacak kadar zaman geçmedi aradan. Gerçi zamane anneleri de, zamane çocukları da bizim gibi dokuz ay beklemiyorlar. Ama bu çocuk, oyun icabı Gönül'ün kucağında. Sözün kısası, Gazanfer Özcan ve arkadaşları, Mum Söndü'den sonra Bebek Dâvası'nı oynuyorlar. Mum sönünce olacağı buydu zaten. Karanlıkta yapacak başka ne iş var?

Gazanfer, bu oyunda boyuna çam deviren, salak, şapşal bir dekoratör rolünde. Hoş, özel hayatında da biraz öyledir ya! Neyse... Bu bahsi açıp Gönül'ü kızdırmıyalım şimdi. Vaktiyle bizde bir Bebek Dâvası daha meşhur olmuştu. Hatırlıyacaksınız... Fakat bu bebeğin o bebekle hiçbir ilgisi yok!

Melâhat'in (Neşe Yulaç) iki sevgilisi var. Biri yaşlı fakat zengin: Hüsamettin bey (İlhan Hemşeri), öteki de genç, yakışıklı, fakat züğürt: Orhan bey (Zafer Önen). Bir düzen tutturmuş, ikisini bir arada idare edip gidiyor. Ne yapacaksınız, geçim dünyası. Melâhat evde annesiyle oturuyor, ama âşıkları anneyi hizmetçi biliyorlar. Anne de ne anne yani. Hem dost başına, hem düşman!.. Mesude Eker bu role tıpı tıpına uymuş. Candan, duyarak oynuyor. Neme lâzım, kabiliyetli ve hamiyetli kadın doğrusu. Öte yandan Melâhat'in okul arkadaşı Türkân, (Gönül Ülkü) kendisiyle evlenmek isteyen fakat şahsen tanımadığı dekoratör Muazzezi (Gazanfer Özcan) sınamak için, bir seyahate çıkan arkadaşından bir kaç günlüğüne evini ister ve Gazanferi de oraya bir bahaneyle çağırır. Gazanfer sahneye çıktığı andan itibaren işler arap saçına döner. Hazret, mutadı veçhile boyuna çam devirip, milleti birbirine düşürür. Duyduk ki, birkaç sabırsız vatandaşın da yine gülmekten (afedersiniz) alt tarafı nemli zade olmuş!.. Bu esnada bir de bebek çıkar ortaya, zaten karışmış olan işlerin üstüne tuz biber eker. Zavallı yavvrucağın babası kim diye düşünürken, bu defa anası da karışır. Sizin anlıyacağınız karmakarışık bir durum. İşte bu hay huy içinde bebeğin Melâhat'in annesi Makbule hanıma ait olduğu anlaşılır ve işler tatlıya bağlandıktan sonra perde iner. Makbule hanımın hamaratlığına şaştık kaldık. Maşallah, bu yaşta... Pesss!.

* * *

Mort sezona girdiğimiz için bizim tiyatro tenkitlerimiz de (tenkide gel) burada bitti. Hürmetle huzurunuzdan ayrılıyorum. Büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öper, yaşıtlarıma selâm ederim.

TAŞLAMA

Kaşınan Birisi İçin

Farkındayım çoktandır kaşınıp duruyorsun,
Öyle bir madensin ki, az olur ben ne dersem!
İnsaf et hiç sığar mı sülâlen dört satıra?
Babanın gönlü kalır, ananı hicvedersem!..

Ü. Y.

Haberler:

Memnun Bey İstanbul'da

Haldun Taner'in son açmazı olan Huzur Çıkmaz'ında Memnun Bey rolünü Ankara, İzmir ve hâlen Bursa'da başarı ile oynayan Ankara Devlet Tiyatrosundan Yalın Tolga, yukarıda saydığımız şehirlerde bulamadığı huzuru bulmak için geçenlerde İstanbul'a gelmişse de Bursa'ya eli boş olarak dönmüştür.

İstanbul'da bulunduğu kısa süre içinde gayrimemnunlarla resmi ve gayri resmi temaslarda bulunan Memnun Beyin, Haydarpaşa garından Başbakan İnönü'ye çektiği telgrafın suretini yayınlıyoruz:

Sayın İnönü
Başbakan — Ankara —

Huzur Çıkmazına girdim çıkamıyorum (stop) huzuru nerede bulabileceğimin acele bildirilmesini rica eder aksi takdirde gayri memnunlar safına geçeceğimi saygılarımla arzederim.

Memnun Bey

Yahya Kemal'den İki Beyit Recep Peker İçin

Merhum Recep Peker Ankara'da Keçiören'deki evinde yakınlarına bir ziyafet verir. Yahya Kemal'in de bulunduğu içki meclisinde yenilir, içilir. Sohbet gecenin geç saatlerine kadar sürer. Bu arada iyice neşelenen, coşan Recep Peker merhum bir gazel bile söyler.

Bu geceyi hemen ertesi gün haber alan Atatürk, Peker'in dâvetinde bulunanları köşke yemeğe çağırmıştır. Aralarında Recep Peker'le Yahya Kemal de vardır. Atatürk bir ara Yahya Kemal'e döner ve bir evvelki akşamın nasıl geçtiğini sorar. Rahmetli üstad Recep Peker'e bakıp gülerek şu beyti okur:

Bir gazel söyledi Keçiören'de
Keçiler şevkinden attı perende!

Nuh Naci İçin

Rahmetli üstadın Kayseri'nin yetiştirdiği büyük zenginlerden merhum Nuh Naci için söylediği beyit de yine bir ziyafet masasında doğmuştur. Nuh Naci Kayseride bir hastane yaptıracaktır. Mimarlar hastanenin maketini yapıp getirirler, maketi çok beğenen rahmetli, bunun şerefine İstanbul'daki köşkünde bir ziyafet verir. Yahya Kemal'in de bulunduğu bu ziyafetin sonunda Nuh Naci birkaç defa «kahveleri içerde içelim de size makatimi göstereyim» der. Hayırseverliği ile meşhur Nuh Naci'nin bu yanlışına masadakiler bıyık altından gülerlerken, Nuh Naci bu defa da Yahya Kemal'e dönerek ayni hâtayı bir daha tekrarlar. Maket'in ısrarla «makat» olarak telâffuzu karşısında Yahya Kemal de şu beyti okur:

Vermişti lisana rûh Nâci
Üslûbuna etti Nûh Nâci!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Boşanma davası

Ohama sulh hâkimi hayatında rastladığı en inatçı çift ile karşı karşıya idi. Bütün barıştırma teşebbüslerini red dediyorlar ve mahkeme salonunda dahi birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı. Bunun üzerine hâkim:

— Pekâlâ, dedi, boşanma talebinizi kabul ediyorum ve sizi ayıracağım, fakat her şeyi yarı yarıya bölmek şartıyla.

Neyiniz varsa yarı yarıya paylaşacaksınız...

— İyi ama, dedi kadın, ya çocuklar, çocuklar ne olacak? Bizim tam üç çocuğumuz var!...

— Onu siz aranızda halletmelisiniz ben karışmam,

Diye cevap verdi hâkim...

Bunun üzerine kadın öfkeli, öfkeli:

— Peki hâkim bey, dedi; sizin dediğiniz gibi olsun. Seneye dört çocukla yine karşınızdayız!.

— Bu heykele «Anita» adını koymak neden icap etti üstad?

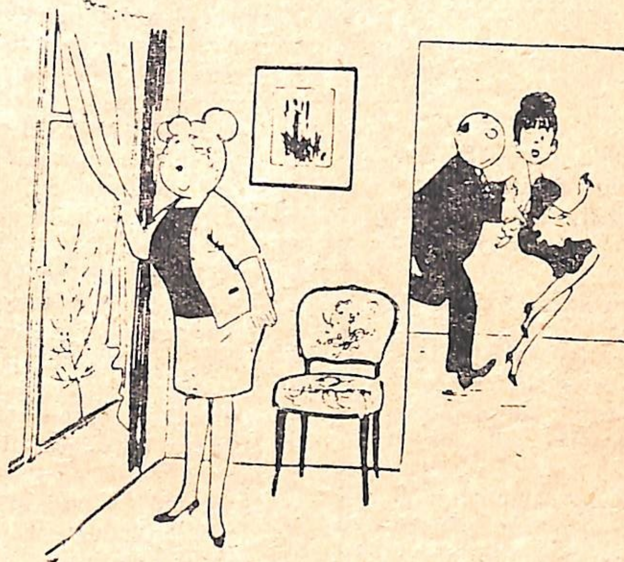
Mayosu...

Cannes'daki plâjlardan birinde onaltı yaşlarında güzel bir kız mayosu ile dikkati çekiyordu. O kadar ufak ve daracık bir bikini giymişti ki hiçbir şey giymemiş sayılabilirdi. Önünden geçtiği yaşlı bir mösyö kendini tutamadı:

— Anneniz sizi bu mayo ile görecek olsa çok kızar sanırım!

Genç kız tatlı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Hem de nasıl mösyö! Çünkü bu onun mayosudur...

— Kocacığım, bak, ilkbahar gelmiş!

DUL LEYDİ!

Teksasta şerif'in bürosunun kapısı hızla açıldı ve içeri bir kadın girdi. Öfkeyle:

— Bana, dedi; bir makbuz göndermişsiniz, üzerindeki adreste ismim «Dul Leydi Brawn» diye yazılı.. Halbuki ben dul filân değilim...

Şerif bu itiraza kulak asmadı:

— Eğer size «Dul Leydi Brawn» diye yazıldıysa öylesinizdir madam!.. diye kestirip attı.

— Ne münasebete canım; ben evli bir kadınım dul filân değilim; işte ispatı da burada...

Böyle diyen kadıncağız kapıya doğru yürüyüp seslendi:

— Jimmy, Jimmy! Gel de şerife benim kocam olduğunu, dul olmadığımı ispat et! Bu çağırı üzerine hakikaten içeriye iri yarı bir adam girdi.

Şerif adamı baştan ayağı süzdükten sonra:

— Özür dilerim madam, dedi, bir yanlışlık olmuş. Fakat merak etmeyin ben şimdi düzeltirim...

Ve derhal tabancasını çekip adamcağızı bir kurşunda yere serdi...

— Poool, rica ederim dik dur... Margarit'lerin evine yaklaşıyoruz!

Hortlaklar

Çin'de seyahat etmekte olan bir Amerikalı karanlık ve ıssız bir kasabadaki yegâne otele indi. Kimsesiz ve korkunç görünüşlü bir yer olan bu binada bir oda kiraladı ve çok yorgun olduğu için hemen yatıp uyudu. Gece yarısı bir ara uyandı. Odasındaki tuvelet masası önünde gayet güzel bir kadın oturmuş saçlarını tarıyordu. Amerikalı hayretten dili tutulmuş bir halde bir müddet kadını seyretti. Fakat o ne?... Kadın birdenbire başını çıkardı ve masanın üzerine koydu. O zaman korku ve dehşetten yataktan fırlayan adamcağız soluğu otelin salonunda aldı. Orada dört kişi oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Bunlardan biri sordu:

— Ne var, bir şey mi oldu?

— Evet, dedi, Amerikalı, müthiş bir şey, uyandığım zaman odamda yabancı bir kadın vardı ve bu kadın birden başını yerinden çıkarıp masa üstüne koydu...

O zaman dört adam:

— Hey Allah, dediler; bunun için mi bu kadar telâş ve helecana kapıldınız?...

Ve dördü de başlarını çıkarıp masanın üstüne koydular...

* * *

İlk öpücük!

Ateşli bir öpüşmeden sonra genç kız mırıldandı:

— Ben senin ilk öptüğün kız mıyım sevgilim?

Delikanlı düşündü ve:

— Belki, dedi... Sen 1959 da Atlantic City'de bulundun muydu?..

* * *

Meyhane

Küçük kasabanın şirin meyhanesinde kafayı bulmuş, eve dönmek üzere dışarı çıkıyordu ki rahiple burun buruna geldi. Rahip suratını iyice ekşiterek sarhoşu baştan ayağa süzdü ve:

— Sizin, dedi; böyle bir yerden çıktığınızı görmek beni çok müteessir etti...

Beriki:

— Haklısınız aziz peder, haklısınız! diye cevap verdi ve tekrar gerisin geriye dönüp bardan içeri girdi.

Eski Defterlerden

Beşik!

Batının medeniyet döküntülerile dolu Beyoğlu caddesinde, zaman zaman bize bizi tanıtan bir mağaza, camekânına bir beşik koymuş. Acele adımlarla giderken durdum. Yolumu kesen, acaba hangi asırdı: On altıncı mı, on yedinci mi?

Kuru tahtaya, bir Türk ustası bu altın yaprakları döktürmüş.

Kansız renklerin, ihtiyar yaldızların asaleti içinde eski çağları sallayan bu beşik, şimdi bir hâtıralar mezarıydı.

Sinan, böyle bir beşikte sallanmıştır. Süleymaniyeyi kuran dehâ, ilk kavsi onun başlığında gördü, ilk sütunu onun üstünde seyretti.

Nedim, böyle bir beşikte sallanmıştır. İstanbulun ilk şairi, gözlerini dünyaya açtığı anda, yeşil bir duvağın baharı arkasından bu bin bir nakışlı sanat bahçesini gördü.

Nigârî, böyle bir beşikte sallanmıştır. Şimdi yabancı müzelerdeki minyatürlerini, ilk rüyalarında gördüğü bu altın yaprakların ilhamile işlemişti.

Hâfız Osman, böyle bir beşikte sallanmıştır. Lâmelif'in iki şah damarına, Türk dehâsının asîl kanını mürekkep yerine akıtan bu hattat, o sanat vecdine, koynunda göz açtığı bu beşikte ermişti.

Benakis müzesini süsliyen Türk çinilerinin adsız ustaları, Kremlin müzesini süsliyen Bursa kadifelerinin eşsiz dokuyucuları... Edirne kavukluklarını, Üsküdar çatmalarını, Beykoz işlerini, Eseri İstanbulları ören, yuğuran, oyan muhterem eller... Hepsi bu beşiklerde sallanmışlardı.

Tarihin uzak ikliminden gelen ihtiyar adımlarla camekânın önünden henüz ayrılmıştım. Karşıma, bir Yahudi vitrininde, teneke topuzlu bir çocuk karyolası, çıktı. Bakıp düşündüm: Ya bunun içinde yatıp büyüyenler?..

Karşı kaldırımdan bir bob-stil geçiyordu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Aşıklar!.. Bakınız, kalbiniz nerede!..

KİBRİT!

BAGASSE, iki elinde birer valizle trenden indiği zaman, ilk karşılaştığı şahıs, gümrükçü üniforması taşıyan genç bir memur oldu. Elindeki valizlerin ağırlığı ile iki büklüm olan Bagasse, şirin bir tebessümle memuru selâmladıysa da, beriki aldırmadı:

— Lûtfen valizinizi açın!

— Valizlerimi mi? diye tekrarladı Bagasse; birinde tereyağ, öbüründe ise konserve getirdim...

— Doğru söyleyip söylemediğinizi şimdi anlıyacağız; lütfen beni takip edin!..

Böylece iki adam dışarı çıktılar ve biraz ilerdeki gümrük muayene binasına doğru yollandılar. Bagasse bir ara valizlerini yere bıraktı ve elini cebine atıp bir paket çıkardıktan sonra genç gümrükçüye uzattı:

— Bir sigara?..

— Mersi, kullanmıyorum.

Bagasse dudakları arasına bir tane iliştirdi ve tekrar gümrükçüye dönüp sordu:

— Acaba bir kibritiniz var mı yanınızda?

— Size sigara içmem demiştim...

Bizimki işin peşini bırakmıyordu; ızdırap çeken bir tiryaki edasiyle:

— O halde, dedi; n'olur müsaade edin de şu karşıki tütüncüden bir kibrit alıp geleyim...

Böylece Bagasse valizleri elinde tütüncüden içeri daldı. Dükkân sahibi eski bir mektep arkadaşı idi, aralarında bir iki işaretle anlaşıverdiler ve Bagasse dükkânın arka kapısından çıkıp bir taksiye atladıktan sonra, sağ salim valizleri yerine teslim etti...

Üç ay sonra, ayni gar... Tren durduğu zaman iki ağır valiz taşıyan bir adam perona indi. Tahmin ettiğiniz gibi bu, Bagasse'in tâ kendisiydi. Hızla oralardan uzaklaşmağa bakarken, omuzuna bir el yapıştı. Bu da tahmin edeceğiniz gibi, ayni genç gümrükçü idi:

— Ne hoş sürpriz dostum! Valizlerinizde gene konserve ve tereyağı mı var?

— Elbette, dedi Bagasse; işim bu benim. Şu sağdaki tereyağ dolu...

— Muhakkak azizim; ama beni takip edin de şu yağların bir tadına bakalım!..

İki adam tekrar caddeye çıktılar. Bagasse birkaç adım gittikten sonra, valizlerini yere bıraktı ve cebinden bir paket Amerikan sigarası çıkardı. Gene en sevimli tebessümü ile gümrükçüye uzattı. Fakat öbürü çok sertti:

— Sigara içmediğimi unuttunuz galiba!

Bagasse hiç bozulmadı; kendi bir tane aldıktan sonra ceplerini aramağa başladı. Gümrükçü bilgiç bir tavırla ondan evvel konuştu:

— Şimdi de benden bir kibrit istiyeceksiniz değil mi? Halbuki sigara içmediğime göre, kibritim de yoktur. Siz karşıdaki tütüncüden kibrit almağa gidecek ve arka kapıdan kaçacaksınız, geçen defa olduğu gibi... Yağma yok dostum, bu sefer beni kandıramazsınız!..

— Belli olmaz memur bey!

— Belli olmaz mı? Hayır azizim, bu sefer de ayni numarayı yutacağım ve tütüncüye gitmenize müsaade edeceğimi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Burada beni bekleyin bakalım; karşı köşede de bir tütüncü var, kibritinizi ben alıp geleceğim...

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

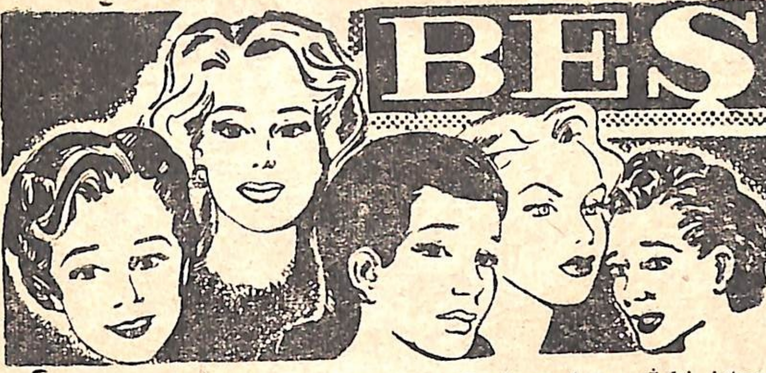

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

— 87 —

Genç kız, adamın göbeğinin paraşüt gibi şişirdiği beyaz gömleği ve kemersiz buruşuk pantalonu gördü. Pantalonun bel yeri dışarıya doğru kıvrılmış, beyaz astar meydana çıkmıştı. Gregg dehşet içinde gözlerini o beyaz astardan alamıyordu. Deli gibi, «Yanıma gelmiş,» diye düşündü. «Defol! Seni... ırz düşmanı!»

Adam, «Ne oldu?» diye sordu. «Anahtarını mı kaybettin?»

Gregg onu duymadı bile. Ayağa fırladı. Adamın yanından geçmek, David'in apartmanına kaçmak istiyordu. Sarhoş yolu kapatmıştı, burnuna viski kokusu geliyordu Gregg'in. Adamı dirsekliyerek, «Çekil,» diye haykırdı. Duvarla sarhoşun arasındaki incecik aralıktan süzülmeğe çalıştı. Bu sırada ilk basamağı farkedeemdi, muvazenesini kaybederek düşmeğe başladı... Bağıran kendisi miydi yoksa adam mıydı, bunu bilmiyordu. Bütün bildiği dünyanın kafasında tersine döndüğü, kendisine doğru süratle geldiğiydi. Elleriyle tutunacak bir yer, bir parmaklık, bir el aradı. Bulamadı.

* * *

31

CAROLİNE

Paul Landis memnun memnun, «İşte bu pek hoş bir sürpriz oldu,» dedi. «Bana telefon ettiğine bayağı sevindim. Evde oturmuş, günün yorgunluğunu çıkarmağa çalışıyordum. Akşamı seninle beraber geçirmekten daha mükemmel bir şey olamaz.»

Caroline ona tebessüm etti, fakat cevap vermedi. Bir şeyler yapmış olmak için marul ayıklıyordu. Fakat ne yaptığının da pek farkında değildi doğrusu. «Eddie şimdi o adamlarla yemek yiyor,» diye düşünüyordu. «Sonra onlardan ayrılıp, oteline dönecek ve yatacak... Belki de benim «Evet» deyip demiyeceğimi düşünecek ve bu yüzden de kolay kolay uyuyamıyacak.» Kendisine gelince, genç kız bir daha rahatça uykuya dalamıyacağından emindi.

— «Bifteğini nasıl istersin?» diye sordu. «Az pişmiş değil mi?»

Paul, «Evet,» dedi. «Kabil olduğu kadar az pişmiş. Ben yardım edebilir miyim?»

— «Yok, yok, sen orada otur. Bir içki daha iç istersen.»

Salatayı yaptı, bifteği ocağa koydu. Sonra da oturma odasına geçerek Paul'un karşısına divana oturdu.

Paul sordu: «İçki ister misin?»

— «Hayır. Teşekkür ederim.»

Paul, «Bana yemek pişirdiğine çok memnunum,» dedi. «Çoktandır burada yemek yememiştim.»

Caroline, «Yemeğim iyi değildir,» diye cevap vererek bir sigara daha yaktı.

— «Benim için iyi...»

Caroline genç adama bakıp hafifçe gülüdü, sonra da tablada sigarasını söndürdü. Kendi kendine, «Tebessüm et,» diyordu. «Konuş.. Hareketler yap... Yaşamağa devam et... Yavaş yavaş alışır, sonra bunları mihaniki bir şekilde yaparsın. Bu akşam üzerinden evvel de öyle değil miydi? «Paul'u çağırdığına bayağı memnundu, zira yanında bulunmaktan hoşlanan birine ihtiyacı vardı. İnsan Paul'un yanında rahat ediyordu. Fakat genç adamın omzuna başını koyup ağlasa, bütün olanları anlatsa, o zaman Paul'un yanında belki fazla rahat edemezdi. Zira muhakkak ki Paul, bütün kabahatin onda olduğunu söylerdi.

Caroline, «Telefon ettiğim zaman iyi ki evdeydin,» dedi.

Paul'un yüzünde ne kadar da minnet dolu bir ifade belirmişti. Genç kızın kalbi burkuldu, ve o zaman kendisini genç adama her zamankinden de daha yakın hissetti. Paul ona hürmet ediyordu. Genç adam elini cebine sokarak, «Sana bir Noel hediyesi aldım,» dedi.

Yaldızlı Noel kâğıdına sarılı küçük bir paketi Caroline'e uzattı. Genç kız, «Şimdi açabilir miyim?» diye sordu.

— »Açmanı istiyorum, zaten.»

Caroline paketi açtı. Küçük bir kutunun içinde, ince bir pamuk tabakasının üstünde mustatil şeklinde altından yapılmış ve tepesinde «Aralık» yazılı bir blorok vardı. Tam yirmi beşinci günün üstüne de küçücük bir yakut takılmıştı. «Ah, çok güzel.»

Paul, «Bunu takmak için bir bileziğin olduğunu biliyorum,» dedi.

— «Evet. Bunu ona hemen taktırtırım.»

Paul, «Ben bunu aslında başka bir maksatla aldım,» diye mırıldandı.

— «Efendim?»

— «Bu tarihin senin için Noel'den başka bir mânası olacağını da umuyordum.»

Caroline, «Bir bilsen,» diye düşündü. «Allah bana böyle bir Noel daha göstermesin.» Sonra sordu. «Sahi mi? Nasıl?»

— «Romantik bir şekilde...»

Caroline çabucak, «Biftekleri çevirmem lâzım» dedi. «Sözünü kestiğim için affedersin şekerim, fakat fazla pişmiş biftek sevmediğini biliyorum.»

Paul güldü. «Tam ev kadınısın.»

— «Öyle mi?» Biftfekleri çeviriyordu, Paul'un yüzüne de bakmadı. Dumandan gözleri yaşarmıştı. Hoş, belki de başka bir şeyden.

— «Hakikaten.»

Genç kız odaya dönerek, tekrar divana oturdu, Noel hediyesine bakıp duruyordu. Düşünceli, müsrifçe bir hediyeydi bu. Tıpkı Paul gibi. Caroline sadece, «Bu kadar para harcamamalıydı,» diye düşünüyordu. Fakat Paul'un onun için böyle şeyler yapmaktan hoşlandığını biliyordu. Bu yüzden hediyenin romantikliğine aldırmayışından duyduğu üzüntü biraz hafifledi.

Paul, dikkatle onun yüzüne bakarak, «Romantikten kastim şuydu,» dedi. «Belki bu seneki Noel'i hatırlaman için hususi bir sebep olur diye düşündüm.»

Genç kızın kalbi durdu âdeta, gözleri dolmuştu. İçin için, «Yalvarırım, Paul,» diye inledi. «Konuşma artık... Sus...»

Paul ise devam ediyordu. «Yani... Demek istiyorum ki... Neyse açıkça söyliyeyim, daha iyi.» Biraz da mahcup bir tavırla gülümsedi. «Mahkemeye hiç çıkmadım, onun için nutuk vermesini bilmem. Bu Noel nişanlanmamızı istiyorum.»

Caroline hafifçe, «Ah, Paul,» diye mırıldanarak başını salladı.

Genç adam da yine neşeli bir tavırla, «Hemen 'Hayır,' deme,» dedi. «Benim ne kadar mükemmel bir av olduğumu bilmiyorsun.» Genç kıza, bu meselenin kendisi için çok mühim olduğundan dolayı bu şekilde şaka ettiğini anlamasını istermiş gibi bakarak, tekrar gülümsedi.

Caroline cevap verdi. «Öylesin ya... Öylesin. Muhakkak ki karını çok mesut edeceksin.»

Paul hâlâ tebessüm ediyordu. «O sen olabilirsin... En sevdiğim kız sensin. Zaten sadece seni mesut etmeği isterim.»

Caroline de onun gibi neşeli bir tavırla konuşmağa çalışarak, «Beni hakikaten mesut ediyorsun,» dedi. Fakat genç adamın yüzüne de bakamıyordu. «Fakat ben evlenmek istemiyorum.»

— «Pekâlâ da istiyorsun.»

— «Günün birinde evet... Fakat şimdi değil... Ben... Henüz izdivaca hazır değilim.»

Paul, «Çok bekleme,» dedi.

Genç kız bu defa onun yüzüne bakabildi. Zira genç adamın son sözü onu reddetmekten duyduğu üzüntüyü ilt edecek kadar incitmişti. «Noel hediyemi saklayabilir miyim?»

— «Tabii... Belki bu sayede fikrini de değiştirirsin. Netice de ayın yirmi beşine daha bir gün var.»

Caroline mırıldandı. «Gidip bifteklere bakayım.» Sonra mutfağa kaçtı.

Paul Noel hediyesiyle birlikte şarap da getirmişti, yemekte içtiler. Caroline gramafona, ona Eddie'yi hatırlatmayacak gürültülü bir caz plâğı koydu. Baş ucundaki resmi, masadaki albümü de kaldırmıştı.

Yemekten sonra tekrar divanlara oturarak, bol bol kahve içtiler. Daha doğrusu Paul içti, Caroline kendisininkinden bir iki yudum aldı, arada sırada kabil olduğu takdirde genç adamın anlattıklarını dinliyor, sonra da mihaniki bir tavırla gidip gramafona yeni plâk koyuyordu.

Bir ara omuzunun üzerinden bakan Paul, «A,» diye haykırdı. «Sende Noel Coward'in şarkıları da var. Şunu çalsana. Bu şarkıyı pek severim.»

— «Çalmasam daha iyi olmaz mı?» Sesi kulaklarında garip aksi sedalar yapıyordu. Hakikaten cevap vermiş miydi? Yoksa cevap verdiğini mi zannetmişti? «Şunu çalalım.»

Paul. «Yorgun gibisin,» dedi.

— «Yorgun mu? Öyle hakikaten.»

Paul saatine baktı. «İnanır mısın. Saat on ikiyi geçmiş. Ben de iyice rahatladım.. Sen rahatlamadın mı?»

Caroline, «Galiba,» diye mırıldandı.

Paul ayağa kalkarak, divana genç kızın yanına oturdu. Yanağını Caroline'in yanağına dayayarak bir müddet hiçbir şey söylemeden öyle durdu. Sonra fısıldadı. «Seni çok mesut edeceğim.»

— «Biliyorum.»

Paul başını çevirerek, onu dudaklarından öptü. Caroline hiç kımıldamadı. «Mesut,» diye düşünüyordu. «Mesut...» Eddie'ye bunu söylemişti o. Fakat şimdi Eddie'yi düşünmemeğe çalışıyor, tıpkı buruşuk bir çarşafı düzeltirmiş gibi kafasındaki düşünceleri düzeltmek istiyordu.

(Devamı var)

GRAFİKA

Tablet 0,50

Kalmet

Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

AK - 114

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

33

KUÇERO GELİYOR HABERİ KÖYÜ ALTÜST EDER...

NE EDECEĞİZ ŞİMDİ ?.

YANDI FADİK !

YALNIZ FADİK Mİ ?.. KAHPENİN YÜZÜNDEN BİRİMİZİ SAĞ KOMAZ KUÇERO.

AMANIN, KAÇALIM ÖYLEYSE !

EVLERE KAPANALIM !

KOŞUN !

BİRDENBİRE KÖY MEYDANI BOŞALIVERİR. KUŞ UÇSA KANADININ SESİ DUYULABİLİRDİ...

KUÇERONUN HİDDETİ SURATINDAN BELLİ OLUYORDU...

ATLARI BURADA BIRAKALIM. KÖYE YAYA GİRECEĞİZ !

DEVAMI VAR

Dünya KARİKATÜRLERİ

—İYİ DANS EDİYOR AMA, MUHAKKAK FENA HİZMETÇİDİR!

—VAY ANASINI, BİZİM JORJ DA KAPİTALİST OLMUŞ: YANINDAKİ SERMAYEYE BAK!..

—AMA BOBİ'CİĞİM OLMAZ Kİ.... İKİMİZDEN BİRİNİN VAZGEÇMESİ LAZIM!

ÇÜNKÜ...
KAZOVA MAMULÜ DİKİŞLİ
Hermin KAÇMAZ
HAKiKi KAÇMAZ
ÇORAPLARDIR......
TÜRKİYEDE
HAKİKİ DİKİŞLİ KAÇMAZ
YALNIZ KAZOVA MAMULÜdür.

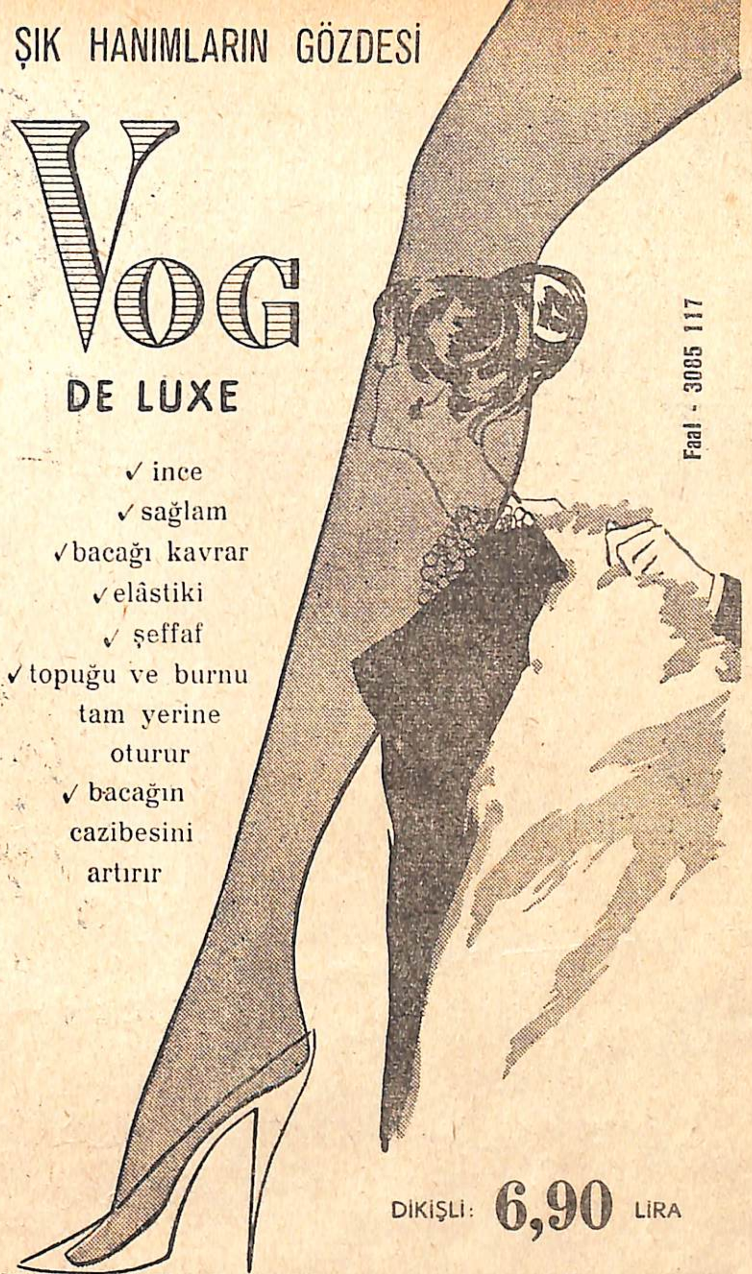

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi. Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden arayınız.

İlancılık - 2417 - 115

GÖÇ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Türkçenin en güzel ROMANI

İkinci baskı, en iyi kâğıt, beş renkli kuşe gömlek, karton kapak, iplik dikiş

GÖÇ

Umum satış merkezi :
AKBABA Yayınevi, Klodfarer caddesi, No: 8-10 İstanbul
Fiatı 5 Lira

Ak. 116

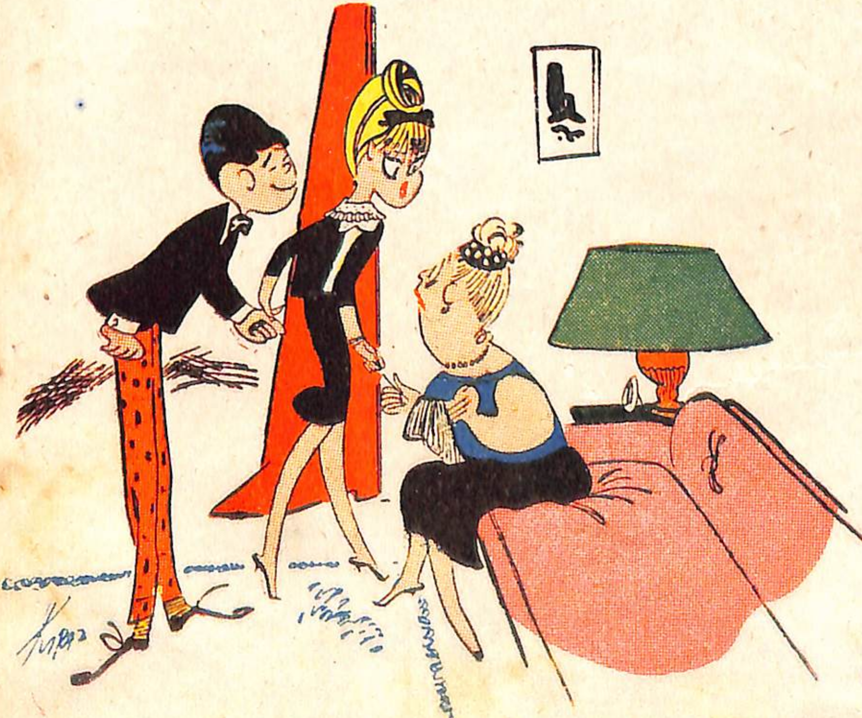

Reklâmcılık - 1400 - 118

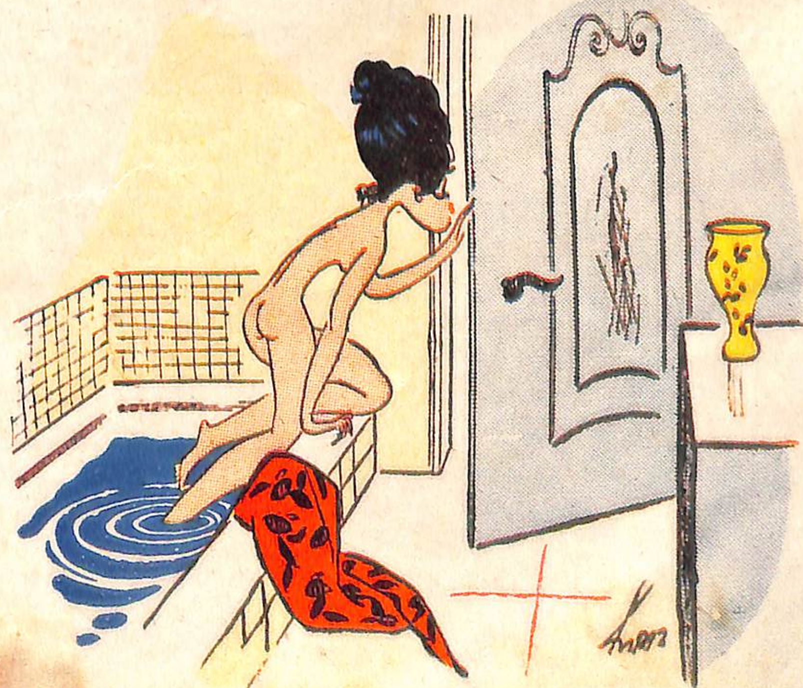
Akbaba

—BENİ DİNLERSEN BİR KAT DAHA ÇIKALIM BABA. MANZARA FEVKALÂDE!

—BU OĞLANIN NESİNİ SEVDİĞİNİ ANLIYAMIYORUM..
—ELBET ANLIYAMAZSIN ANNE. TWIST BİLMİYORSUN Kİ!

—NASIL OLSA YARIN EVLENİYORUZ POL.
GEL SIRTIMI KESELEYİVER...